

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hanna Irgens.

Originale Fortællinger og Eventyr

Kjøbenhavn : paa beekenske Boghandlings
Forlag, 1822

128 s.

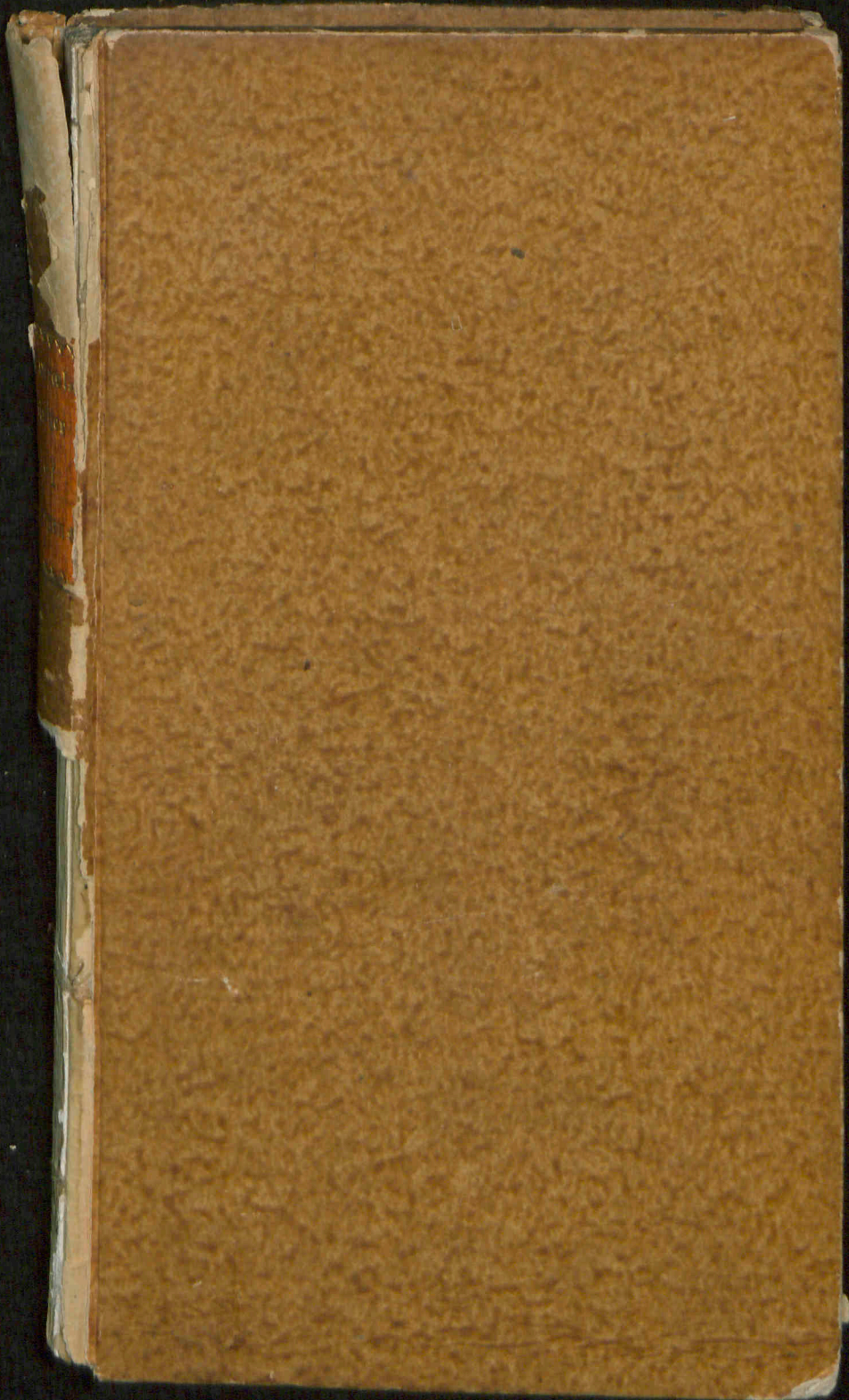
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-182.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014103385

Original

Fortællinger og Eventyr

af

Hanna Srgens,

Forsattevinde til Familien v. Højensforst, Orfanina m. m.

Kjøbenhavn, 1822.

Paa beekenske Boghandlings Forlag.

Trykt hos Schiøtz & Mandra.

1831

Journal of the

10

Journal of the

Journal of the

1831

Journal of the

Journal of the

E m m a.

(Original Fortælling.)

in in in

(Original Texting)

O Fædre! O Mødre! I som have givet Livet til Skabninger, hvis Fremtids Held ligger Eder paa Hjertet; andend, medens det endnu staaer i Eders Magt, et Par Timer af Eders Liv, til uomtvistelig og uroffelig at betrygge disse elskede Væsners Skjebne, og overlader ikke til Fremmede, om de skulde blive Bøttlere eller ikke.

G m m a. Side 11.

Det var ved den Tid, at Comedien er til Ende i Coventgardens Theater; rask rullede Karetterne fra Skuespilhuset, og hele Skarer af pyntede Herrer og Damer lystvandrede paa Londons oplyste Gader. — Ikke Een maaskee lagde Mærke til det dunkeltbrandens de Lys i Mistress F. . . . s Sygeværrelse; mindre endnu tænkte nogen af de højroste Forbigaaende paa, at i dette Djævlis, en ædel Kone, den ømmeste Moder, udaandede sit sidste Suf i den trostesløse Datters Arme. — O, I Glade og Lykkelige! naar I hoppende til en Glæde eller fra en Glæde, ile frydfulde gienem de lange Gader i en stor Stad; ahnede I de Lidelser og de Smertor som Murene, I svæve forbi,

stundom indeslutte, — da ville I gysende standse, og Glæden ville flye fra Eders rystede Hjerter.

"Gud trøste Dem, stakkels Pige! Gud staae Dem bi og lindre Deres Smærte. Glem ikke, at hvad Herren gjør, det er velgjort. Nu er Deres Moder jo i Himmelen's lyse Rige, og Fred omsvæver hendes forklarede Aand. Forstyr den ikke Emma! ved Deres Graad og Klager. Det er jo frugtesløst, thi om De nu endogsaa græd Deres Dine ud, saa kunne De dog ikke kalde hende tilbage. Kom, kjereste Emma! forlad dette sørgelige Syn. Kom ned hos mig." Saaledes talte Mistris B..., Emmas Vertinde, som havde været tilstæde da Moderen døde, og søgte at trække hende bort fra det affieledte Legeme, hvilket hun endnu holdt fast indesluttet i sine Arme og bedækkede med Kys og med Taarer.

"O min Moder! min Moder!" jamrede hun med taareqvalt Stemme; "min Moder! min Moder! saa er Du nu da død! — saa har jeg ingen Moder mere! — O Du Himmelen's Gud! hvor nænte Du, at tage hende fra mig?! — O Hjerter, som slog for mig, hvad er Du blevet taust og stille! — O Læber! som gave mig de sømme Kys, hvad I ere kolde og blege og haarde! — O Dine, som alle milde Dyder lyfte ud af — hvor er nu den Sjæl, som belivede Eder? Forsvunden — forsvunden, og med den mit Livs Lyksalighed. O tag mig med Dig i Graven, min Mo-

ber! beed Gud, at jeg maae følge Dig, thi for mig har Livet ingen Glæde mere!"

"O kjære Barn!" vedblev Mistris B..., "saaledes maae De ikke tale. Hvormange ere ikke tusinde Gange ulykkeligere end De? Jeg undres ikke over Deres Smerte. De har tabt en Moder, som i Omhed og Eftværdighed var uden Lige; men Gud lod hende dog leve længe nok, for at fuldende Deres Dannelse. Hvor mange maae ikke derimod savne en Moders Pleje og en Moders Omhed fra Barndommens tidligste Aar? Trods ikke Skiebuen; — spot ikke Gud; — og det gjør De, naar De siger, at Livet ingen Glæde har tilbage for Dem. De, som er saaung, saa smuk og saa riig. Tænk, hvilken Lykke alene det er, at De aldrig behøver at frygte for at see Dem udsat for de skrækkelige Næringsforger. Tak en naadig Gud, som fra nu af bliver Dem baade Fader og Moder, og forstyr ikke den Dødes Røe. Nu har hun det saa godt Emma! hun leed jo saameget herredens; var syg og svag. Nu derimod blomstrer hun som en uvisnelig Lillie i Paradisets Hauge, og den fromme Sjæl har arvet Livsens Krone. Salige ere de, som døe i Herren. Amen."

Da var det, som en sagte Lustning svævede om Emmas Kinder; hun syntes, hun følte et aandigt Kys og i hendes Sjæls Dre hvisttede det, liig en Seraphs Stemme: "Jeg følger Dig paa alle Dine Veje; usynlig svæver trindt om Dig min Aand." — Da sank

hun klibt grædende ned ved det elskede Liig; trykkede et Kys paa den stive, affjelede Haand, og forlod Værelset med den venlige Vertinde.

Forladte Døtre! I Moderløse! kald tilbage i Eders Erindring, hiin Livets skrækkeligste Time, da Døden, trods Eders Angest og Skrig, berøvede Eder det nærmest beslægtede Væsen i Naturen. I ville gjenkjende Eders egne Smerters i Emmas Klage! — I lykkelige derimod! som endnu eje en Moder, der gik i Døden for Eder, der nærrede Eder med sit Blod, og hvis Hjerter ikke kjender nogen anden Lykke end Eders; Hjørner paa Eders Held, thi hvem veed, hvor længe I nyde det? Gjetter hendes sagteste Dnske, og iler, at opfylde det, før hun endnu er sig det selv bevidst. Anseer hendes Velbehag, som Eders Livs skjønneste Binding, og lever saaledes, at naar Skjebnen engang kyder Eder at tomme den bittreste Lidelses bredfyldte Kalk, hiin Trost da kan vorde Eders: "I Livet var jeg hendes Fryd og Held; — hun gav mig sin Velsignelse i Døden."

Med rystende Hænder, med ustandselige Taarer og sønderknust Hjerter, opfyldte Emma et Barns hellige Pligt, og klædte det elskede Liig i Dødens hvide Liin. Hvo formaaer at skildre disse Smerters, dem, man skulle troe, vare dødende, og som Menneskets Hjerter dog er stærkt nok til at udholde. Ingen Dolk er saa skarp, at dens Dd trænger saaledes ind i Hjertet, som Lyden af Hammerens

Slag, naar Liigkisten lukkes, der indeslutter den elskede Døde. Ingen Nat er saa mørk som den der omtaager Sjelen i det Blud, at følesløse Bærere tage fat paa det sorte Gjemme og undbrager det vort Blik, for at sænke det i Jorden. Ja! Hjertet maatte briste — det maatte briste, naar ikke Haabets Engle styrkede os med Troen paa Evighed — med Visdom om: at sees igjen.

Emma havde havt Ret. Livet havde ingen Glæder mere for hende; kun den Tilfredshed, som avles af et ædelt og uskyldigt Hjertes blide Sindssroe. Ved dannede Tiden den vilde Smerte; men højsbedrovet, som hun stedse var, havde Verdens Forlystelser tabt sine Tillokkelser for hende; og kun stille Syssler ydede hende kjær Adspredelse. I Bestielsen af alt Nodvendigt, vedblev hun at leve paa samme Sted og i samme Stilling, som medens Moderen levede; og sporet dertil ved en inderlig Drift, lod hun sin Aands og sit Hjertes Dannelses være hendes Livs vigtigste Formaal. Ved klar Anskuelse af de Lærdomme, som hun fandt i gode Bøger; ved Grandfæining i sit Hjerte og sine Tanker, søgte hun værdigen, at forberede sig til hiint bedre Liv. Men imidlertid glemte hun, at lægge Mærke til dette, og, domvende Andre efter sig selv, levede hun i den fromme Overtroe: at Menneskenes Hjerter ere Sødskende. — Ak! Skiebneen oplyste hende om det Mobsatte.

Emmas Moder havde været givet tvende Gange. Nogle Slægtninge af den første Mand, indfandt sig for at bevise deres Ret til at tage Deel i Arven. Executorus bonorum og Skiftecommissionerne kom nu og forseglede Altting, vurderede, registrerede, udstædte Proclamaer, holdt Auctioner, indcasserede og tildeelte Emma efterhaanden hvad hun behøvede til at bestride sine Udgifter med. Tusinde Gange fornyede disse Scener smertelige Erindringer i Emmas Hjerte, og bragte det neppe lægede Saar til atter at bløde. Hun saae de Kjere, ved Vane og Brug saa betybningsfulde Effecter, at sælges for Tiendebelen af hvad de vare værd, og slæbes bort af fremmede, ligegyldige Menneſker; thi det skulde sælges. Hun maatte aflægge Regnskab for det som hørte hende selv til, og modtage Bebreidelser for Anvendelsen af hendes egen Ejendoms. — Hendes Formynder søgte at bevise: at da Formuen hidrørte fra den sidste Mand, nemlig Emmas Fader, saa havde Slægtningerne af den Første, lidet eller intet at fordræ. Disse, gribske og egenlystige, fljattede ikke om, at gaae tomhændet bort, og fremlevede alle de Paaskud, de kunne gjøre deres Fordringer grundede. Saaledes opstod den ene Formalitet af den Anden; Forretningerne gik Sneglegang; Sagen blev trukken i Langdrag, og efter et Par Aars Forløb, var Boets Slutning mere tvivlsomt, end paa den første Dag af dets Behandling.

Smidlertid begyndte man at hente om: at Banquier M...., hvis Pragt og Overbaad gav ham Anseelse af at eje det solibeste Handelshus i Verden, og hos hvem Emmas Moder havde deponeret sin betydelige Formue i rede Penge, ville erklære sig insolvent. Bestyrret og ængstelig ilede Emma selv til Curatorerne, og søgte at gjøre dem begribeligt, hvor nødvendigt det var: at alvorlige Forholdsregler bleve truffene. Men overalt blev hun imodtagen med stor Lunkenhed, og man gav hende ikke utydelig at forstaae: hvor stød man folte sig over, at hun ville blande sig i slige Anliggender. Man bestilte hende igjen om otte Dage, saa atter om otte Dage, og derpaa atter om otte Dage, og paa den sidste var hun ligesaa klog som paa den første. Nu indsaae hun, at man slet ikke var tilfunds, at aflægge hende Regnskab for noget, og formodede, man maatte have sine Grunde for denne Fremgangsmaade. Hun hengav derfor sin Skjebne i Guds Haand; men tidt klagede hun i Nattens Ensomhed, ængstet af mørke Ahnelser: O Fædre! O Modre! I som have givet Livet til Skabninger, hvis Fremtids Held ligger Eder paa Hjertet; anvend, medens det endnu staaer i Eders Magt, et Par Timer af Eders Liv, til uomtvistelig og uroffelig at betrygge disse elskede Væsners Skjebne, og overlader ikke til Fremmede, om de skulle blive Betlere eller ikke.

Saaledes gik endnu et Aar, og nu traf det Uordenstilgald, som rammende hende og flere Forladte. Ban-

qvieren opgav sit Boe og blev for det første taget i Forsvaring i Lover. Der blev nedsat en Commission, som skulde realisere hans Gjeld. De fleste af hans faaeste Ejendomme vare pro forma pantsatte; Resten blev auctioneret og for Størstedelen kjøbt til ham igjen ved Hjælp af hans Venner. Kort sagt: efter atter et Mars Forlob løstes den gordiske Knude. Commisfariernes Diætpenge bleve fradragne, og Creditorerne accorderede med fire Procent. Banqvieren tog igjen sit Palai og sine Lyststæder i Besiddelse; og havde han for sinnet som en Maane, saa skinnede han nu som en Sol.

Nu var der intet meer i Vejen for Slutningen af Boet efter Mistris F... — thi nu var der intet mere at stride om. Rettens Gebhærer bleve godtgjorte; Curatorernes Salarium udbetalt, og, paa nogle hundrede Daler nær, var Emma ligesaa riig, som den der ejer ingenting. Der blev altsaa intet andet tilovers for hende, end at erhverve sig sit Udkomme ved qvindelige Haandarbejder. Men hvor vanskeligt blev ikke dette, da selv fornemme Damer, for bedre at tilfredsstille deres Lyst til Stads, under Hjemmelighedens Slør, arbeidede for Betaling, og saaledes gjorde Erhvervet vanskeligt for den langt mere Trængende. — Forgjæves henvendte hun sig til forlums Venner. De vare Alle blevne nervesvage, og havde tabt Hukommelsen. Knap kjendte man hende igjen paa Steder, hvor hun før havde været Sjelen i

enhver Forsamling; og stedsse klogere af bittere Erfaringer, vendte hun da hvergang nedbøjet tilbage til sit stille Hjem.

Hun havde i sin Barndom lært at gjøre Blomster til stor Guldkommenhed. Dette blev nu hendes Tilflugt. Et Par Kræmmere gave hende Forskud, og afkjøbte hendes Arbejde. Men al utrættelig Glid uagtet, blev hendes Forsætning med hver Dag mere mislig; og da Mistris B...., hos hvem hun endnu boede paa et lidet Kofstskammer, ligeledes gav hende det Raad, at søge en Tjeneste, samtykkede hun deri med bløende Hjerte, vel vidende, at hun ingen anden Udsvej havde.

Med Hjælp af hendes Bekjendtere, fik Vertinden opsporet en riig Jødemadame, som søgte en Kammerjomfrue, og til hvem Emma nu blev recommenderet. Med tunge Fied gik hun derhen, den ene Gang efter den anden forgjeves. Endelig blev hun en Dag indladt. I det hun traadte ind i en kostbar, men smagløst smykket Sal, raabte Bekjenderinden af den morsafte Troe: "Gaae ikke paa det tyrkiske Teppe med sine flidne Fodder; — hun kan jo blive staaende der i Døren." Det var, som om tusinde Lyn hvislede om Emma; dog gav Fortvivlelsen hende Mod til at høre Betingelserne. Disse vare: at hun skulde være Kammerjomfrue, og tillige Stuepige, Kofkepige, Lærerinde hos Børnene, Vaskerpige, Strygepige, Speepige og gaae i Boutiquen paa Sabbathen, — — Gaa-

mange Bestillinger sølte Emma sig ikke voren; venlig og nedslagen, lovede hun, at komme igjen; — men da hun kom hjem, omfavnede hun Mistris B.... med en Strøm af Taarer, og forsikkrede: at hun ville hellere arbejde Dag og Nat, hellere leve af Band og Brød, ja tusinde Gange hellere døe, end bekvemme sig dertil. Den godmodige, skjøndt ikke ærefjere Kone, rystede paa Hovedet over Pigens Stolthed, men mente dog endnu ikke, at gjøre hende Bebrejdelser derfor; og saaledes var Emma nu atter overladt til Betragtninger over sin haabløse Fremtid og til sin dybe Eensomhed. — Hun skuede Menneskene, thi Gruentimmerne betragtede hende enten ligegyldigt eller haanligt, og Mandfolkene ansaae den fattige, uforvarede Pige kun som en god Prise, den, de uden Omstændigheder kunne begegne med dristige Kjerter og uanstændigt Spøg. Dydig og bluefærdig som hun var, forsagede hun derfor deres Dmgang, og affondret fra alt menneskeligt Selskab, henlevede hun sin Tid under ilde lønnet Arbejd.

Efterhaanden begyndte Mistris B....s Venlighed at tabe sig, alt som den Tid nærmede sig, at selve Levningerne af Emmas Formue ville være forbrugte, og mere end een Gang gav hun hende at forstaae: at hendes Kaar ikke tillod hende, at bringe noget Offer. Emma taug, men i hendes Sjel blev det alt mørkere og mørkere; uvilkaarlig indfandt Døds-
 tanker sig i hendes Bryst, og det forekom hende, som

intet kunne være onskeligere, end ret at sove ud i Dødens Arme. Hvergang hun kastede Dinen paa en Kniv, syntes det hende, som dens Dø vendte ligemod hendes Hjerte. Hvergang hun saae en Flod, fandt hun den fljonnere, end baade Himlen og Jorden; og med stedse tiltagende Rolighed tænkte hun paa: at selv i Volgerne, maatte en god Samvittighed være en blød Hovedpude. Kun naar hun vædede Harpen med sine Taarer, og af dens Strænge fremlokkede klagende Toner, opløstes hendes Smerte i stille Veemod; og tidt sad hun om Aftenen, naar det var blevet for mørkt til at arbejde, og medens det taarefulde Dje søgte at trænge gjennem Skyerne, for at opbage en Haabets Stjerne, sang hun følgende Sang:

Solen nebbaler!

Skjernes taarnebe Brimmel

Rulsort paa vesilge Himmel

Blodrød den maler.

Synker i Havet;

Volgerne syntes at bløbe

Og medens Straalerne døde

Blev den begravet.

Billeb af Livet!

Skjer som strække vort Dje,

Straaler af Lys fra det Høje

Blev os medgivet.

Dagen os fryder!
 Morgenens gjøglende smilte;
 Hastig mod Aften det ilte!
 Natten frembruder.

Evheds Morgen!
 Gryer Du naar Midnat er sounden?
 O naar Du først er oprunden,
 Flygter jo Sorgen.

Luna! Veninde!
 Fulgt af de tindrende Spæde
 Seer jeg Dig hist at fremtræde,
 Mørket maae vinde.

Rolig mit Hjerte!
 Huset, hvor Stjernerne blinker,
 Huset, hvor Fjelleren vinker,
 Vønnes Din Smerte.

Stille min Klage!
 Støvet skal gjemmes blandt Døde,
 Kanden den flyver imøde
 Bliwere Dage.

Haabet er Eden!
 Huset jeg haaber at finde
 Det, som jeg søgte i Blinde,
 Sandt ej herveden.

Bysende Moder!
 Der skal jeg atter omfavne
 Eder, som her jeg maa savne
 Fader og Moder.

Men pludselig blev Mistris B.... igjen ventlig; hun indsendt sig nu ofte hos Emma, og talte da altid meget om Grev A...., som boede ligeover for. Hun kaldte ham en smuk Mand, en riig Mand, en god Mand, og Emma hørte efter i tankesfuld Adspredelse. Undertiden søgte hun at trøste paa en Maade, som i Forstningen var Emma uforklarlig. Naar den bekymrede Pige beklagede sin Skjebne, begræd sin Moder, og ønskede sig hos hende i Graven, svarede hun: "So vist, De seer ud som bare Grav. Den, der er saa ung som De, den skal tænke paa Livet, og ikke paa Døden. De skal gjøre Mange fornøjede og glade inden De kommer i Graven." — Emma betragtede hende med store Dine: "De maae i Dag være i meget godt Humeur, kjære Madam! siden De saaledes kan spøge. Hvorledes skulle jeg kunne gjøre Nogen glad og fornøjet? jeg, som for evig har givet Ufskald paa Glæden?"

Mistr. B.... Men det er netop det, som er dumt af Dem. Var jeg i Deres Sted, saa ville jeg nu blot leve for Glæden.

Emma. Med største Fornøjelse; siig mig blot, hvordan?

Mistr. B.... De skal sætte den lille smukke Mund ilave til at give Kys.

Emma. De bringer mig til at lee midt i min Graad, Madam! har De maaskee faaet Lyst til at kysse mig?

Mistr. B... Ja kjere Barn! jeg har altid Lyst til at kysse Dem. Men der er flere end jeg, som har Lyst dertil.

Emma. De gjør mig nysgjerrig.

Mistr. B... Det vidste jeg i Forvejen. En Pige bliver altid nysgjerrig, naar hun hører, at der er Nogen, som har Lyst til at kysse hende.

Emma (ømfindtlig). Hvad det angaaer, da er jeg en Undtagelse. Jeg forlanger slet ikke at vide det.

Mistr. B... Nu, ikke strax saa kort for Hovedet kjere Emma! De kan dog vel taale Spøg. De veed jo, jeg mener det godt med Dem.

Emma. Ja, kjere Madam! det veed jeg.

Mistr. B... Har De seet Grev A....?

Emma. Nej! ikke det jeg veed.

Mistr. B... Det er en smuk, høj, tyk og fed Mand. Han fik saa mange Penge med sin Kone, saa han veed ingen Ende paa sin Rigdom.

Emma. Det er godt for ham.

Mistr. B... Og han holder saa meget af Dem, Emma!

Emma. Af mig? Greven? Han kjender mig jo ikke.

Mistr. B... Han boer jo her ligeoverfor. Han seer Dem, hvergang De gaaer ud eller kommer hjem, og han horer, naar De spiller paa Harpe om Aftenen.

Emma. Men, af at see et Menneſke, kan man dog ikke komme til at holde af det.

Mistr. B... Hvilken Snak! Jo, tilviſſe holder han af dem. De ſkulle kun hore — han kommer ofte over til os, thi min Mand arbejder for ham — hvorledes han taler om Dem. Gandelig! det kommer kunſ an paa Dem ſelv, ſaa ere alle Deres Betyrninger tilende.

Emma. Jeg forſtaaer Dem ikke.

Mistr. B... Greven vil viſt gjøre Alt for Dem.

Emma (i det en Straale af Haab lyſer i hendes Sjel). Troer De det Madam! ſkulle det være muligt?

Mistr. B... Saa viſt ſom jeg ſtaaer for Deres Dine, naar De blot ſelv vil.

Emma. Om jeg vil? O Madam! jeg maatte være meget utaknemmelig, og dobbeltværdig ſtolt, om jeg vilde ſtøde den Hjælp fra mig, ſom Skjebnen ſendte mig imøde.

Mistr. B... (glad). Nu taler De ſom en fornuſtig Pige, O, kjereste Emma! ſaa kan jo end-

nu Alt blive godt; saa kan De igjen komme til at boe paa min store Sal.

Emma. Det er langt fra, at jeg onsker det, Madam! Den dybeste Forborgenhed er mig det kjæreste.

Mistr. B... Nu! ogsaa det! Ligesom De vil; det kommer altsammen an paa Dem. Ethvert af Deres Onsker skal blive tilfredsstillt.

Emma. De er saa vis i Deres Sag, kjære Madam! men jeg frygter for, at De smigrer mig, med et forgjæves Haab. Hvad skulle vel bevæge den fremmede, fornemme Mand, til at tage sig af mig Forladte.

Mistr. B... Hvad der skulle bevæge ham dertil? Ih, men Du min Gud! jeg har jo sagt Dem, at han holder saa meget af Dem. Han siger, at De interesserer ham mere, end noget andet Fruentimmer i Verden, og at De er en deilig Pige.

Emma. Jeg er slet ikke deilig; men sæt jeg var det — er det da min Deilighed som vækker hans Deeltagelse?

Mistr. B... Ja hvad andet?

Emma (kold). Saa? — Klokken er mange, kjære Madam! og jeg var tidlig oppe i Morges.

Mistr. B... Nu, saa god Nat. Tænk nu over, hvad jeg har sagt Dem.

Emma svarede ikke, men i hendes Bryst stormede det med Drkanens Raserie. Hun følte, at hendes Stilling blev med hver Dag meer og meer kummer-

fulb, skjøndt hun endnu trostede sig med, at det havde været Mistris B....s Spøg, — en Prove, som hun ville sætte hende paa. Men, selv som Spøg, var sligt Sprog hende forhadtt; men denne Kones Dm-gang, der var hendes eneste, forekom hende nu far-lig og modbydelig.

Hun havde hørt, at Banqvieren igjen havde aabnet sit Contoir, og levede paa en ligesaa glimrende God som forhen. Flere Gange var den Tanke falden hende ind: om det ikke skulde være muligt, nu at komme til nogen Regres for det Tab, som hans Banque-rot havde forvoldet hende; og, efter en i Taarer gjennemvaaget Nat, fattede hun den Beslutning: at henvende sig til en af Ministrene, og frembringe sit Andragende for ham.

Saa snart hun havde forladt sit Leje, ilede hun at sætte sit Forsæt i Værk. Uersfaren, som hun var, vidste hun ikke, at man, for at vække Rigmænds Medlidenhed, maae klæde sig i Armodens Pjalter. Hun tog derfor en sort Kiøle paa, et Schawl og en Hat, og saaledes begav hun sig hen i Ministerens For-gemak. Med hvilke tunge Tjød gaaer man ikke en saadan Gang? — Lykken var hende gunstlig; Sværmen af Sollicitanter var ikke saa stor som ellers, og, efter en Times Forløb indlod man hende til Audients. Hun traadte ind i det store, med rige Tapeter og Tæpper smykkede Gemak, i hvilket Ministeren, svøbt i en Pudderkappe, sad ved et stort, med grønt Klæde over-

trukken Bord, hvorpaa laae Bunker af Ansøgninger og Bønskrivter, der skulde overgives til Secretairernes Bedømmelse. Hvor forskjellig er ikke Stemmernes Tonefald i en Samtale mellem to saadanne Personer. Hans: kold, adspredt, undertiden stræng; hendes: skjælvende, beklemmt, men tilsidst lidenskabelig.

Ministeren. Hvem er De?

Emma. Mit Navn er F.... — Min Fader var en Maler, som ved mestertlige Frembringelser og lykkelig Flid erhvervede sig en anseelig Formue. Den ne deponerede min Moder, da hun var bleven Enke, hos Banquier M...., og af sammes Renter levede vi sorgfrit og anstændigt.

Minist. Vil De fatte Dem lidt kort.

Emma. Ja Deres Excellence! Efter at Døden ogsaa havde berøvet mig min gode Moder, var Skjebnen saa grusom, at den ligeledes lod mig tabe min hele Formue ved Banquierens Concurs. — Jeg har siden den Tid lidt meget af alle Slags Betyrninger.

Minist. Og hvad er nu Deres Forlangende?

Emma. Jeg ville spørge Deres Excellence! om det ikke var muligt, at jeg kunne komme til nogen Erstatning, nu da Banquierens Omstændigheder have forbedret sig.

Minist. Har De det skriftlig?

Emma. Skriftlig? Jeg vidste ikke

Minist. Vil De da opsætte det skriftlig?

Emma. Jo, meget gjerne. Men tør jeg ikke udbede mig den Naade, at Deres Excellence ville give mig lidt Underretning om, hvorledes jeg skal opsætte det?

Minist. I Form af en Ansøgning. De kan indgive en underdanig Pro Memoria: paa Grund af Deres hjælpeløse Forsatning ansøger De om lidt Understøttelse.

Emma (omfindtlig). Jeg har vist ikke udtrykt mig tydeligt nok. Det er ikke Understøttelse, som jeg forlanger af Banqvieren; det er min Ejendom.

Minist. Hm. — Ja saaledes som De tænker, gaaer det nok neppe an. Exemplet ville være af alt for stort Omfang. Paa den Naade kunne jo ingen Mand have sin Formue i Roe.

Emma. Men en Formue, som han ikke besidder med Rette, Deres Excellence!?

Minist. Hm. — Hvor boer De, om jeg skulle ville lade Dem kalde?

Emma. I Kings-Street, Deres Excellence!

Minist. Driver De nogen Haandtering?

Emma. Haandtering? Nej, jeg gjør Blomster for nogle Kræmmere.

Minist. De skulle seet De kunne have faaet Dem en god Tjeneste.

Emma. Det har jeg ogsaa, Deres Excellence! men det er saa vanskeligt.

Minist. Sa hvad er ikke vanskeligt i vore Tider? — Som sagt: bring mig Deres Ansøgning; for kan jeg Intet gjøre for Dem.

Emma. Men dermed gaaer vel en lang Tid hen, og min Trang er saa stor.

Minist. O, saa meget stor kan Deres Trang vel ikke være. De er jo meget godt assisteret. Den, som gaaer klædt i Silke, maae ikke tale om Trang.

Emma. Med den Kjole sorgebe jeg for min Moder, og dengang kjendte jeg rigtignok ikke til Trang. Giver Deres Excellence mig da slet intet Haab for Dieblirket?

Minist. Jeg veed virkelig ikke, hvad jeg skal svare Dem. Tvangsmidler vil intet nytte. Naar det gik an for Dem, saa ville de andre Creditorer ligeledes styrte sig over ham og gjøre samme Paastand. Det kunne Manden ikke udholde; og i Fortrøstighed vil jeg sige Dem: at hans Forbindelser ere af den Natur, at hans Fald ville drage alle de største Huse med sig. Han maae derfor seulageres. Jeg vil med Fornøjelse gjøre Alt for Dem, hvad der staaer i min Magt; jeg skal selv tale med ham. Men De maae have Taalmodighed. See Dem imidlertid om efter en Tjeneste.

Emma. Men synes Deres Excellence da, at det er billigt og retfærdigt, at jeg skal tjene for at han kan svælge i Overflod af det, som han har rovet fra mig og flere Umyndige?

Minist. Hm. — hm. Ja — nu har jeg ikke længere Tid. — John — Jeg skal hen i Parlamentet. — John — — Vil De indgive det skriftlig, — jeg skal lade Dem kalde — John! —

John kom og lavede sig til at gjøre sin Herres Toilet. Emma nejede, uden at Nogen lagde Mærke dertil, og forlod Gemakket utrøsteligere, end hun havde betraadt det. — O, I Mægtige og Rige! som ere ubekjendte med hine Sorger, der trynge den fattiges Hjerte; I Jordens Store! til hvem Rettens Pleje og Bærgeløses Forsvar er overgivet; — hvor maatte I ikke rødme ved Nydelsen af Eders glindsende Pragt, naar I tænkte paa den mørke Modløshed, den krænke Selvefølelse, hvormed den ædle Solicitant tidt forlader Eders glimrende Audiengefal. Med undertrykte Taarer, gjentager han sagte de skjønne Ord: "Ere vi ikke Alle Born af een Fader? Har ikke een Gud skabt os Alle?" — Sandelig! det er kun Dyden i hans eget Hjerte, som overtaler ham til at troe det. —

Emma indsaae, at hun neppe ville naae noget forønsket Maal paa denne Vej; thi, om hun endog saa i Livens Længde, ved ideligt Overhæng, ved gjentagne Ansøgninger, og ved at træde Følelsen af sit eget Værd og sin uomtvistelige Ret under Fodderne, kunne erholde nogen Erstatning, saa ville det vel vare saa længe, saa at det gamle Ordsprog: "mens Græsset groer, døer Koen" kunne gaae i Dypfyldelse. Plud-

selig fløi den Tanke gjennem hendes Sjel: men end om Du talte med Bangvieren selv. — Maaskee det er en god Mand, der ikke engang ahner, de sorgelige Følger, som hans Fremgangsmaade har havt for Dig. Om han endogsaa ikke kunne betale Din hele Fordring paa eengang; det ville maaskee være altfor meget forlangt; naar han endda ville lade sig bevæge til at give Dig Renter af Dit Tilgodehavende.” — Men modløs og forsagt som hun var, tænkte hun ikke engang Tanken ud, fordi hun i Grunden tvivlede om dens lykkelige Udfald.

Strax efter at hun var kommen hjem, og havde sadt sig til sit Arbejde, bankede det paa Døren, og Grev A.... traadte ind. Mistris B.... havde havt Ret: det var en smuk Mand; skjøndt ikke længere ung, dog med hiint dristige Blik i Øjet, der grunder sig paa Bevidstheden om Bisald hos Damerne. — Emma sprang op, overrasket og rødmeende, og saaledes forvirret og med nedslagne Øjne, var hun meest tillokkende for en Mand, der begyndte at kjedes ved Coquetternes Imødekommen. Med glødende Ansyn nærmede han sig hende, og i det han førte hendes Haand til sine Læber, forsikkrede han hende om sin Deeltagelse, og tilbød hende sin Hjelp.

Emma (i det de tage Plads paa en Canapee).
Hvorledes skal jeg udtrykke mit Hjertes Taknemmelighed, Mylord! Jeg kan kun velsigne Dem, men Gud vil gjengjælde i mit Sted.

Greven. Dingen Aarsag. Dersom vor Herre skulle gjengjelde mig saadanne Smaaring, saa ville han saae nok at bestille.

Emma. Er det muligt, ædle Mand! har De alt forhen taget Dem af Forladte?

Greven. Af mange — af mange. — Dog, det vil vi lade staae ved sit Værd. Nu vil jeg blot tage mig af Dem.

Emma. Dersom det var muligt, at de kunne forskaffe mig en Plads i et anstændigt Huus, hvor man ville omgaaes mig venligt og med Agtelse — min Flib og min Trofskab skulle være uden Grændser.

Greven. Hvad for noget? Hvorfor vil De ikke blive her?

Emma. Jeg er uden Formue, og har intet at bestride saa store Udgifter med.

Greven. Overlad det til mig, søde Pige! Med eet Ord: Mistris B.... indrommer Dem sine bedste Værelser, forsyner Dem med Alt hvad De behøver, og jeg betaler hende. Dem selv derimod, giver jeg to hundrede Guineer om Aaret til Stads; Plads i Comoedien engang om Ugen; Billet til Pantheon og Baurhalle, og smukke Presenter. Er De fornøjet dermed?

Emma (mistroisk, og ahnende intet Godt).

Skulle jeg ikke være fornøjet med saa megen Godehed? O, Mylord! maatte det være mig tilladt, at aflægge min Taksigelse hos Deres Lady?

Greven. Hos min Lady? Plager Fanden Dem? Hvad vil De hos hende?

Emma. Min Erkjendtlighed bør være lige levende mod dem begge. Og, hvor vil hun ikke fryde sig, ved at see i sin Mand, den forladte og forfulgte Dyd's ædelmodige Beskytter.

Greven. Ha ha ha! — jeg troer, De har en Skrue løs — ha ha ha! — Nej, jeg tvivler meget om, at hun deraf vil tage nogen Anledning til at fryde sig. — — Hør, Emma! jeg har elsket Dem fra det første Øjeblik at jeg saae Dem. Aldrig har noget Fruentimmer interresseret mig saaledes som De. Siig mig: kunne De holde af mig?

Emma. Som min ædle og uegennyttige Betsgjører, ville jeg holde af Dem som De var min Fader.

Greven. Som jeg var Deres Fader? Meget forbunden! — Men, det er slet ikke den Plads, som jeg attraaer i Deres Hjerte. Jeg vil, at De skal elske mig som Deres Mand. Hidtil har De altid stødt mig fra Dem — —

Emma. Det er første Gang at jeg seer Dem, Mylord!

Greven. Siig: det er første Gang, at De lader som De seer mig. O, De har nok seet naar jeg har hilset Dem hvergang at De gik forbi mig, men De har ikke villet see det. Forleden Dag derimod, da De var nede og betragtede det nye Betræk i Deres for-

rige Værelser, da stød De jo hele Tiben og saae over til mig. Men nu støder De mig igjen fra Dem.

Emma. Jeg beder om Fortabelse: Jeg saae paa de dejlige Rosentræer og Levkojer som stode i Vinduene.

Greven. Kan De lide dem? Vil De have dem? Tjeneren skal bringe dem herover, saasnart jeg kommer hjem.

Emma (undseelig). O, det er alt formegen Godhed.

Greven. Kom nu og giv mig et Kys.

Emma. Nej, Mylord! det kan jeg ikke.

Greven. Hør, min Dejlige! De er en Gaas, og det som værre er: De er en Sværmerfke. Vær nu fornuftig. Stod mig ikke fra Dem, for saa kommer jeg aldrig mere igjen. — Kom nu og sæt Dem paa mit Skjod; kom nu og kys mig.

Emma. Mylord! jeg har valgt det til en ufravigelig Regel for mit Livs Vandel: aldrig at foretage mig noget i Genrum, som ikke hele Verden maatte see. Og allerede dette, turde jo ikke Deres Gemalinde vide.

Greven. Hør, nu gør De mig vred. Hvad Fanden vil De da? Jeg synes, De maatte bøde af Sjedsommelighed. Troe De mig: det var ikke saa galt, om De havde En som kom og holdt lidt af Dem.

Emma (krænket og veemodig). Jeg har En som holder af mig.

Greven (forbauset). De har allerede Een? Det er altsaa derfor? Jeg kommer for sildig.

Emma (med hellig Rørelse). Gud holder af mig.

Greven. Ha ha ha! Ja, han maae gjerne holde af Dem. Paa ham bliver jeg ikke jaloux.

Emma. O Mylord! hvor kan De spotte med det Allerhelligste.

Greven. Hør, jeg giver Dem mit Vresord paa, at jeg vil gjøre mere for Dem i tre Dage end Gud gjør i tre Aar.

Emma. Eiig ikke det. For Gud er Intet umuligt. Han hører Drmens Stammen, og seer, naar en Spurv falder til Jorden.

Greven. Nu svæver De oppe i Himlen. — Ah, hvad det var dejligt! Hør, Miss Emma! lad os bare blive ved Jorden. Kom mig ikke med saadant sværmerisk Toj. Tag mig om Halsen og giv mig et Kys. Naar De først har smagt det, sætter jeg mit Hoved i Pandt paa, De nøjes ikke med eet.

Emma (stolt). Det kommer altsaa an paa, at vogte sig for det Første. Men jeg frygter slet ingen Fare, Mylord! saa længe Dyd og Samvittighed lever i mit Hjerte.

Greven (springer op og løber til Døren). Der, som De taler et eneste Ord mere enten om Dyd eller Samvittighed, saa gaaer jeg min Vej. Hører De Emma! saa gaaer jeg, og kommer aldrig mere igjen.

Emma. Jeg kan ikke bede Dem blive, Mylord! thi jeg indseer fuldkommen vel, at De har taget Theil af mig, og at De aldrig vil kunne finde den Interresse i mit Selskab som De ventede.

Greven (gaaer hen og sætter sig igjen). Nu bliver De spydig. — See paa mig: kan De lide mig?

Emma (frygtfuld). Hvorfor skulle jeg ikke kunne lide Dem?

Greven. Nu saa hold af mig.

Emma (vægrende sig). D slip mig, Mylord!

Greven. Jeg forstaaer Dem ikke. — Saa mener De ikke hvad De siger; — saa gjør De Nar af mig.

Emma. O Gud! hvor langt er det ikke fra mine Tanker.

Greven. Men hvad vil De da? Naar De kan lide mig, hvorfor vil De da ikke holde af mig? Saa forstaaer jeg Dem ikke.

Emma. Og dog er det saa saare let at forstaae. De er gift, Mylord! og i mine Dine er en Andens Mand en død Mand.

Greven. Naar! saa elsk mig da som en død Mand. Det kommer mig ud paa Eet. Lad os bilde os ind, at jeg er død. Kom nu og omfavn mig. De kan da sagtens omfavne en død Mand. Kys mig nu!

Med stærk Arm trykker han den fluelvende Pige til sit Bryst. I Angest og Brede vægrer hun sig, men kan dog ikke hindre hans fljeggede Mund fra at

flure de uvanhelligede Læber. "Slip mig — slip mig — affkyelige Mand!" raaber hun, og river sig løs for at flygte hen i et Hjørne af Kammeret. "Affkyelige Mand!" gjentager Greven; "affkyelige Mand! — Hør Miss! nu er jeg vred; nu kommer jeg aldrig mere igjen." — "Det er netop det, jeg vil bede Dem om, Sir!" svarede Emma med Dydens hele Majestæt. "Vel er dette kun et Loftskammer, men det er Mit, og hvor tør De begegne mig paa en saadan Maade i mit eget Huus?" — "De kan være rolig for Fremtiden" svarede Greven opbragt, og forlod hende.

Emma knælede ned og gav sit, affsaamange Saar blødende Hjerter Luft ved en Strøm af Taarer. "Moder!" raabte hun; "blandt hvilke haarde Memner har Du efterladt Dit Barn!" — Hendes Sindsbewægelse truede med, at berøve hende Helbred og Forstand. Huset, hvori hun boede, forekom hende som en Mordergrube, og hun saae intetsteds Frelse uden i Graven. Sin eneste Trøst fandt hun i den Tanke: at hendes Udtryk havde fornærmet ham, og at han nu ville lade hende i Roe. Men denne Formodning blev hende snart betagen. — Noget derefter traadte Mistris B.... ind. Emma erklærede: at hun skulde ikke længe gjøre hende Ulejlighed; men, i den korte Tid at hun endnu boede der, frabad hun sig, at høre et eneste Ord mere om Greven.

Mistris B. Her, kjære Emma! De er en god Pige; men De har et Par Feil, som De egentlig kan

takke Deres salig Moder for. For det første har hun opdraget Dem for hiin Verden, og det er dog i denne at De skal leve.

Emma. Kun nogle snart henrundne Dage; men i hiin Verden skal jeg leve en Evighed.

Mistr. B. Ja, det kommer nu an derpaa. Endnu er Ingen vendt tilbage og sagt os nogen rigtig Besked derom. Maaſkee det Hele er et smukt Eventyr.

Emma. Saa var ogsaa Troen paa Gud et Eventyr.

Mistr. B. Og dernæst, er De saa urimeligen stolt. Den, som Intet har, har Intet at være stolt af.

Emma. Og regner De da for Intet Bevidstheden af, uden Opsyn og uden Ansvar, midt i Trængsels Nød og Modgangs Gjenvordighed, at have bevaret sit Hjerte og sin Vandel reen for Pletter?

Mistr. B. Bevidstheden? Ha ha ha! Gaae De i hvilken Boutique De vil, og see om De faaer saa meget som en Alen Baand for Deres Bevidsthed.

Emma. Det veed jeg nok, Madam! men den giver mig det, som er mere end Baand, mere end al Verdens Herlighed. Den giver mig Ustyls himmelske Fryd i mit Hjerte. Og denne Glædesklomst, som bekræfter mit Livs Drøm — denne Sol, der oplyser min Eliebnes Nat, denne søde Veninde, min Ensomheds hyggelige Selskab, den er det, som vedlige-

holder Højhedssølelsen i min Sjæl, og det er Denne, der udgjør mit Livs Lykke.

Mistr. B. Deres Livs Lykke? Nej, siig Deres Ulykke; thi, for at vedligeholde den, forbittrer De Dem Livet.

Emma. Derfor vil den forsøbe mig Døden.

Mistr. B. De har fornærmet Greven i højeste Grad.

Emma. O fy Madam! Nej, Greven har fornærmet mig.

Mistr. B. Da gab jeg dog vide hvorved? Han har fortalt mig, de Tilbud, han har gjort Dem, og mig synes, at de ere meget anstændige.

Emma. Anstændige!! — O Himmel! — Har han da ogsaa fortalt Dem, hvad han gjør til Betingelserne for sin Edelmødighed?

Mistr. B. Noget for Noget, naar Venstreb skal holdes; det veed man jo nok.

Emma. Og ville De, som har kjendt min æble, forevigebe Moder, ville De raade mig til, at opoffre min Ære og mit Rygte?

Mistr. B. Hør Emma! lad mig tale oprigtig med Dem. Jeg er en simpel Kone; men derfor er jeg dog ikke dum. — De maae nu bære Dem ad med Greven som De vil, saa staaer Deres Rygte dog Fare. Har en Mand først engang kastet sine Dine paa et Fruentimmer, i den Hensigt, saa bliver han, som oftest, et Offer for ham, enten paa den ene eller

den anden Maade. Begunstiger De Greven, saa er De endogsaa mindre Fare underkastet, end i modsat Fald. Han elsker Dem da, sørger for Dem, og forsværer Dem ved enhver Lejlighed. Afslaaer De ham derimod, saa fornærmer De ham paa den omfindtigste Maade. Han vil da troe, at De ikke kan lide ham, — at De gjør Nar af ham; sligt tilgiver en Mand ligesaa lidt som et Fruentimmer, og hans Kjærlighed forvandler sig til Had. — For at hevne sig, behøver han jo blot at rose sig hos en eller anden af hans Staldbrodre, af Gunstbeviisninger, som De skal have tilstaaet ham. Den Ene fortæller det til den Anden; den Ene siger det efter den Anden, og, om De saa er saa reen som den hvideste Snee, saa er der ikke en Kat der troer Dem.

Emma. O Madam! De bringer mig til at gysse. — O Verden! saa fuld af Uffkyeligheder! hvor let vil det ikke blive mig at forlade Dig!

Mistr. B. Greven var nede hos mig da han gik fra Dem. Han sagde, at De var en Sværmerfke; men det kunne ikke skade; for det var netop det Slags Fruentimmer, han bedst kunne lide; thi, naar de først kom til at elske, da vare de allermest interessante. Han kommer igjen i Aften.

Emma. For Himlens Skyld!!

Mistr. B. De er et Barn! Tænk dog blot: Grevinden er syg og daarlig. Hun har Epleen og

Evindst, og maae hvert Djeblisk rejse til Badet. Om et Par Aars Tid dør hun, og hvem bliver saa Mylady A....? — — Min lille Emma!

Emma. Hold inde, Madam! med Deres af-
færlige Opmuntringer. Vee over de Nedrige, der
indgaae slige strafværdige Forbindelser, i Haab om
en Andens Død!

"De er en Sjante" svarede Missis B.... studs,
og slog Døren i efter sig. — "Nej" sukkede Emma,
"i Dine Arme vil jeg tye, o venlige Død! Du lindrer
og læger; her i Livet slaaer man kun Saar paa Saar
i mit blødende Hjerte. — Ja, jeg vil gaae til Ban-
quieren, for at have den Beroligelse, at jeg ikke lod
noget Middel uforsøgt. Jeg vil gaae til ham, og skil-
dre ham mine Lidelser; jeg vil fornægte mig selv og
nedlade mig til at krybe. — Og, er da ogsaa dette
frugtesløst, saa vil jeg døe; saa vil jeg gaae til Gud.
Han forskyder mig ikke, thi jeg er hans Barn."

Blevet klogere ved den Erfaring, som hun havde
gjort hos Ministeren, tog hun sin Silkekjole af, og
tog en tarvelig Hverdagskjole paa istedet derfor. Saa-
ledes begav hun sig om Eftermiddagen hen til Ban-
quierens Hotel. Hun ringede paa, og endelig kom en
Tjener, som gav hende den Besteed, at Banquieren
var ude paa sit Lyststed, og kom kun til Byen een-
gang om Ugen. Paa nye nedslagen, gik hun altsaa
hjem igjen; men undervejs faldt det hende ind, at
gaae ud til ham med det samme. "Paa den Maade

undgaaer Du den paastrængende Mand's Besøg i Aften" tænkte hun, "og Din Skiebne nærmer sig til sin Afgjørelse." —

Hun vendte derfor om, og gik ud af Byen, langs med Themsen. — Det var længe siden hun havde foretaget sig en saadan Vandring. Vejret var kjønt, og den blide Aarstid virkede opmuntrende paa hendes nedtrykte Gemt. Hendes Stemning afvekslede, alt eftersom Tankerne afvekslede i hendes Sjæl. Snart fælbede hun stille Taarer, fremlokkede af veevmodige Erindringer; snart hoppede hun, syngende en barnlig Sang, henad det græsrige Bænge, og talte Naturens søde, fortroelige Sprog til de uskyldige Lam, som nysgjerrige stode og betragtede hende; — og forledet af de blide Billeder trindt omkring hende, avledes Haabet i hendes Hjerte.

Banquierens Lyssind laae en Miil fra Staden; og afkræftet som hun var, ved Sorg og Bekymring, nødedes hun ofte til at hvile sig. Først Klokken henimod syv kom hun dertil; men, da hun gik paa den lange, prægtige Broe, over en bred Flod, hvis klare Bølger forsynede Havens kunstige Casquader med rislende Bover, standsede hun, og tungt slog det beklemt Hjerte, ved Tanken om den Scene, som nu forestod hende. Et Djeblisk overvejede hun, om Døden i den solvblaae Flod, vel kunne være bitterere, end Dømmegjælsens Stund, som hun nu gik imøde. Men,

hun havde jo svoret: at forsøge Alt; og med denne Bestemmelse traadte hun ind i den milestore Hauge.

Her var alt det sammendynget, hvormed Menneffene søge at vanzire Naturen, under Navn af, at forskjønne den. Ved hvert tiende Skridt stødte hun paa en Schwejgerhytte eller et Jupiter Ammontempel; paa et chinesisst Lysthuus eller en Frejas Billebstøtte; paa Kilber, som rislede i Marmorbækkener eller konastige Vandfald. Frembringelser, der havde kostet større Summer, end hendes hele Fordring beløb sig til. Hun vandrede gennem Bofletter og Tergange langs med slangelugtede Canaler, der gennemflaar Haugen; og betragtede ziirlig malede og forgyldte Gondoler, som laae og gyngede ved Bredden, med slagrende Silkevimpler. Emma havde altid holdt saa meget af at sejle; Lysten vaagnede i hendes Hjerter. "Ak" tænkte hun, "hvor lykkelig maae dog ikke de Menneſker være, i hvis Lod alle disse Herligheder falder? O, naar Skjebnen havde saaledes begunstiget mig, — mit Livs kjæreste Beskjæftigelse skulde være, at gjøre Ulykkeliges Skjebne mindre bitter; og aldrig skulde jeg overgive mig til disse Livets Sødheder, uden hvergang det havde lykkedes mig, at bringe Glæden tilbage i Hjerter, hvorfra den ville flygte."

Endelig naaede hun det skjønne store Blomsterparterre foran Slottet. Alle Verdensdeles Wellugtede duftede hende her imøde; og Farvernes broget glimrende Glands, paa hvilke den nedgaaende Sols rød-

lige Straaler spillede, blændede hendes Øje. En heftig Attraae paakom hende, efter at plukke en Bouquet; men Tanken om, at Banquieren maaskee kunne see det fra et Vindue paa Slottet, og at det kunne mishage ham; afholdt hende derfra.

Hun traadte ind i den store, med Eliser broelagte Gaard, hvor mere end en halv Snees Tjenere løb imellem hverandre, nogle med Kurve fulde af Sølvtoj, andre med Bordcouverter; andre med hele Pakker Voklys, og atter andre med Forraad af kostbare Vine. Hun kunne lettelig see, at her skulle være en Fest. Førgjæves spurgte hun den ene Tjener efter den anden; Ingen havde Tid til at svare. En gammel Kone, som hun fik Øje paa i et Kjeldervindue, gav hende endelig den Underretning, at hun skulle gaae op af den brede Marmortrappe. I det samme gik en Dame, festlig smykket som en Fyrstinde, og ledsaget af en Tjener, fra det ene Fløj af Slottet tværs over Gaarden og op i Hovedbygningen. "Hvem var det?" spurgte Emma nysgjerrig, og den Gamle nævnede Navnet paa et berygtet Fruentimmer, som Banquieren underholdt. "Ja" tænkte Emma, "Mistress B.... har Ret. Her paa Jorden er Dyden en reduceret Mynt; men vi ville see, hvem der holder det længst ud hisset."

Hun gik nu op paa Slottet, hvor hun traf en høflig og fin Mand, som blev kaldet Bogholderen, og som beklagede, at hun havde valgt en Tid, da Herren ikke var god at komme i Tale. Imidlertid

førte han hende igjennem en Deel Gemakker, hvis Pragt forbausede hende, og bad hende vie lidet, saa ville han søge at skaffe hende sit Ønske opfyldt. —

Emma ventede en halv Times Tid, og havde Lejlighed til at betragte Alt i Magelighed. Alt vidnede her om ødsel Dverflødighed, forenet med Smag og Kjerlighed til Pragt. Vinduerne vendte ud til Haven, og Emma saae, at der i Træerne vare hængt utallige Lamper, hvilke man lidt efter lidt begyndte at tænde. Hun saae et stort og kostbart Iyrværkerie opstillet ligesom Slotets Facade, og et Orkester anbragt under aaben Himmel. Lidt efter ankom tvende Vogne fulde af Musici, som, efter at være blevne beværtede med alle Slags Forfriskninger, toge Plads i Orkestret. Ligeledes saae hun adskillige Karle komme bærende med Kurve, fulde af Rager, i Form af Templer og Pyramider, der vare transporterede af Mennesker tilføds, for at ikke de kunstige Sukkeropsatser skulle blive beskadigede; og kunne tilsidst neppe bare sig for at lee over al denne Ulejlighed for et Par flygtige Timers Nydelse.

Strax derpaa traadte en lille tyk Mand ind til Emma, og spurgte: "De vil tale med mig? hvad er til Deres Tjeneste?" — Forstrækket vovede Emma neppe at fremføre sit Ansigt; og her stod nu hun, den saa højlig Forurettede, for Foruretteren; og han stod med Lykkens og Stoltthedens Triumph i sit Aansigt, og hun, med Ydmyghed og Frygt i sine blege

Miner. O Herre! hvor ere Dine Beje urandsagelige!! —

"Hvad er til Deres Tjeneste?" gjentog han. — Emma sagde sit Navn, fremsførte skjelvende sin Begjæring, og udbrede sin Forsatning.

Banqv. Og nu kommer De og vil have Pengene hos mig?

Emma. Jeg haaber, at De, som en ædel og rebelig Mand, vil oprette mine Vanheld, som jeg ikke selv har forskyldt.

Banqv. Min Gud! hvad kan jeg gjøre for det? De skulle have henvendt Dem til Commissarierne i Boet. Nu er det bagefter.

Emma. Sir! jeg var umyndig, og man tog ingen Notice af mine Indsigelser.

Banqv. Men, hvor kan De troe, at jeg nu, da Alting er bleven mig ekstraderet til frie Raadighed, skulle begynde forfra igjen?

Emma. Jeg har heller ikke isinde, at tvinge Dem til Noget, Sir! men jeg overlader det til Deres eget menneskekjerlige Hjerte.

Banqv. (i det han vil gaae). Ah! det er ikke Liden til at høre efter Hjertet.

Emma (med Fortvivlelsens Styrke). De gjør i Alfen en Fæst, Sir! Med det, som den koster, kunne jeg maaskee være hjulpen min hele Levetid.

Banqv. (stubser, og vender om igjen). Ja, har De Breviser? De kommer her og forlanger Hjælp

og gjør Fordringer, og jeg kjenner Dem jo ikke. Kan De bevise, at det forholder sig som De siger?

Emma. Der gives et Vidnesbyrd, Sir! som, for den ædle, erfarne Mand, er meer end alle fremmede Beviser: Sandhedens Vidnesbyrd i mit Ansyn.

Banqv. Ja paa Tirsdag kommer jeg til Byen. Kan De skaffe Beviser, saa vil jeg see til.

Han gik. "Nej" sukkede Emma, "den som veed at doe, bør ikke betle." — Med hiin Sløvhed i Hjertet, der indfinder sig, naar ethvert Haab er forsvunden, gik hun ned af Trapperne mellem Brimmeslen af Domestiquer; og traadte igjen ud i Haven. Det forekom hende ordentlig, som hun var bleven glad; som Alt var som det skulle være. Med Rolighed plukkede hun nogle af de skønneste Roser og Lillier, thi hvad brød hun sig nu om Banquieren og den hele Verden? Da hun kom til Themsen, kastede hun Blomsterne ud i dens Bølger, som for at pryde sin egen Grav, og smilede gjennem Taarer. Det forekom hende, som vorede der Ringer paa hendes Skuldre, at hun kunne hæve sig højt ovenover Skyerne; — som maatte hun paa Havsens Bund blive en Stjerne, der funkede evig, naar Stjernen paa Stormandens Bryst falder hen i Støv. Uvilkaarlig sankede hun store Stene i sit Skjort, og bandt det op om Livet. Hun stod der, lænende sig til Rækværket, og overvejede, hvad der forestod hende, om hun gik hjem. Bennesløs, i den store, larmfulde Bye, ventede hende

de kunns Forførelsens Fristelser eller Had, Egennyttens
Overtalelser eller Brede; og endelig, et svagt Haab
hos Banquieren, forbunden med tusinde Vanskelighe-
der og Krænkelse, og som muligen endda kunne blive
skuffet. Stirrende ned i Vandet, hvori Himlen spej-
lede sig med sine utallige Smaaelys, samtalede hun
sagte med sig selv:

Et Spring — — og dybt i Strømmen jeg nebbulker,
Dg Steenbetyngtet snart jeg Bunden naaer.

Tjenstvillig over mig sig Belgen lukker,
Dg skjuler mig, med samt mit Hjertes Saar.
Ej skal man lee, ej græde ved min Grav,
Eh! Ingen — Ingen veed, hvor jeg blev af.

Dg intet Vigtog skal min Bane følge,
Med kolde Hjerter, fjendt i Sergeflar
Du sørger over mig, Du sorte Bølge!
Du, i hvis vaade, kolde Skjød jeg døer.
Min Gravsang synger Havets Maager mig,
I dybe Dviin, og snart i vilde Skrig.

Dg Ingen veed hvor denne Mund forstummer,
Hvor dette Hjertes sidste Sukke lød;
Hvor denne Barm i Krampetræl sig krummer,
Omklamret af den gruelige Død. —
Hvad skal jeg længer her paa øden Jord,
Da mine Gifede bag Graven boer.

Dog! i Ungdommens Vaar klæber Livet saa fast
ved Hjertet. Endnu tøvede hun; — endnu hang
Blikket ved den fjonne Verden og dens Glæder. — —

Da bævede Jorden under Hestenes Hov. Kostbare Equipager rullede gjennem Alleen. Det var Ministeren, som, med et talrigt Folge af festligt smykkede Herrer og Damer, kom for at tage Deel i Banqviers Fête. Nu indsaae Emma, skjøndt allerede betaa- gen af Dødstankers Banvid, hvi han maatte soulas- geres. — Da steg tusinde Raketter knyttrende i Luf- ten fra den illuminerede Hauge; og Glædens Harmonie af de skønneste Instrumenters Toner, naaede til Emmas Dre, men ikke til hendes Hjerte. Store Funker af Falkerne, sem Forriderne holdt, faldt ned og blev brændende liggende paa Vejen. De vælige Heste bandsede for Equipagerne, og, da det just havde regnet stærkt Dagen i Forvejen, saa blev den ulykke- lige Pige overstænket med Snavs fra Hoved til Fod. Da fik Smærterne Overvægten, og Emma styrte sig ud over Rækværket. — — I samme Nu forsvandt hun. De tunge Stene tyngede det ungdommelig smæk- tre Legeme øjeblikkelig til Bunden, og Themsen, i hvis kolde Skjød den skyldfrie Møe skulle hvile, om- fattede hende med sine vaade Arme, og gav hende Dø- dens lissnende Kys.

Intet Monument prunket paa hendes Grav; den lynes ej engang af det bløde Grønsvær. Naar Vin- terens barske Nordenvinde har stivnet de brusende Bol- ger og fastnet dem til et spejlglat Gulv; glider Skøj- teløberen let og froe henover de frosne Bøver, uden at ahne: at han træder paa Graven for et Hjerte, der bragte Lyden: Livet til Offer.

U n d e r b l o m s t e n.

E t E v e n t y r.

Et lidet Forsøg i den Gaillot. Hoffmanske Maneer.

THE
JOURNAL
OF THE
AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., U.S.A.

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance.
Single Copies, Fifteen Cents.

Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917, under Post Office No. 362, at Chicago, Ill., under Act of October 3, 1917. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 16, 1918. Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices. Postmaster: Send address changes in this journal to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.

Copyright, 1918, by American Medical Association

Printed at the Chicago Press and Publishing Co., Chicago, Ill.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 16, 1918.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postmaster: Send address changes in this journal to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.

Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917, under Post Office No. 362, at Chicago, Ill., under Act of October 3, 1917.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 16, 1918.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postmaster: Send address changes in this journal to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.

Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917, under Post Office No. 362, at Chicago, Ill., under Act of October 3, 1917.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 16, 1918.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postmaster: Send address changes in this journal to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago 10, Ill.

Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917, under Post Office No. 362, at Chicago, Ill., under Act of October 3, 1917.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 16, 1918.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Første Kapitel.

(Hvorlunde Lægen Astolphus gjør Kjøbmandskab paa Auctionen efter Archivarius Lindhorst.)

"Fire Rigsdaler og to Mark — fire Rigsdaler og to Mark — ingen bedre? — fire Rigsdaler og to Mark — — "

"Femten Rigsdaler" udbød Lægen Astolphus med blid, sagte Stemme.

"Femten Rigsdaler — Femten Rigsdaler — første — anden — femten Rigsdaler — — — tredje Gang — — "

Hammeren faldt — og Auctionsbudet overrakte Astolphus en Rulle Pergamenter, bemalede med karakteristiske Figurer, Træk og Chiffreer. — Gnuet af Ælde og støvet som den var, greb han den med Bælgelsen af een, ham selv usforklarlig Glæde, tog den under Armen, og var den sjeleglad, som var det Guldpotten han gik med, hjem i sit Logis i Studiestræde.

Her slog han begge Kløjene op paa et stort Bord, og udbredte de ukjendte Skatte for sig. Længe stirrede

han paa de underlige, i Førstningen uforstaaelige Linier, som snart drejede sig i horizontale, snart i pendikulaire, snart i slangeformige Vinkler; og zireades med Udvildningen af vidunderlige Dyr, Himmelslegemer og Planter, der syntes at være besjelede. Men jo længere han stirrede derpaa, jo forstaaeligere blev det ham. Snart forekom det ham: som de underlige Linier dannede Omridset af Lineamenter, dem han allerede før havde seet; snart syntes han, at Kunne mindes gennem Erindringens dunkle Dæmring, at have leget som diende Slut med Blomster, der lignede disse. Pludselig stod en Skrivt levende for hans Dine, halvt sammensat af græske Bogstaver, af Runer, af Hieroglypher og af Chifferer; og underviist af en Gud, læste hans Sjæl følgende: "Dg Blomsten er halv som en Lillie og halv som en Rose; og naar Rosens Blade visne hen, fremspirer af deres Stov en himmelsk Skjermind. Dg Lillien hæver sin Sølvkrone gennem Skjebnens Storme, og Lidelsernes Skjertsild; men naar Døden farer over Livet, og naar Stjerner udslukkes, og naar Verden forgaar; da udvikler den sig som en Evighedsblomst, og i dens Bøger gjemmes et nyt Liv — en nye Stjerne — en nye Verden." — "O min Underblomst!" raabte Astolphus, og trykkede Pergamentet mod sit Hjerte.

Andet Capitel.

(Hvorlunde Røgen Aftolphus faaer Trettesættelser af sin Con-
tribunal Markulfus.

Som en Stormvind brusede Markulfus ind af Døren. "Was der Dyvel er det for gamle Skroller Du der har faaet fat paa?"

"Skroller? svarede Aftolphus stødt. Det er ikke Skroller, min Ven! det er litteraire Skatte.

"Ja, det er nogle deilige Skatte" vedblev Markulfus spodst. "Tør jeg spørge, om det er det Luch som Du har kjøbt paa Lindhorstes Auction?"

"Hvor ved Du, at jeg har kjøbt noget paa Lindhorstes Auction?" spurgte Aftolphus.

"Ak! skulle jeg ikke vide det? Tænk Du kansee, Verden skal tie til Dine Gadaiser? — Jeg sad i god Roe hos Courtin og læste Aviserne. Med eet kom der en tre, fire Stykker ind, der loe, som om de skulle briste. Hvad tænker Du de loe ad? — De loe ad Dig og Dit Kjøbmandskab. Jeg tog gesvindt min Hue, lod Aviserne ligge, og løb afsted det bedste jeg kunne, for med egne Øjne at overbevise mig om Din ravgale Udfærd."

"Om min ravgale Udfærd? Hvad ravgalt er der i, at jeg kjøber nogle Manuscripter efter en stor Mand?"

So min Broer! paa en Tid, da Penge udgjøre en Slags Antiquitet, anseer jeg det for Galskab, at kaste dem bort, for at faae nogle støvede Pergamenter isteden. Havde det endda været efter en eller anden berømt Ræge, saa vilke jeg lade det staae ved sit Værd — men efter en gammel Tassenspiller!!! Siig mig da engang: hvad Skat har Du funden deri?"

"D" raabte Astolphus pludselig begejstret. "Jeg har funden deri en himmelsk Forjættelse — en Salighedsens Kilbe."

"Nej see engang! hvem skulle have troet det. Ja, har Du funden saadan en deilig Kilbe, saa har Du jo givet Dine Penge godt ud. Maatte det ikke være mig tilladt, at see al denne Herlighed?"

"See!" raabte Astolphus, og hans Dine tindrede af Fryd og hans Aasyn glødede af Henrykkelse. "Her staaer det: Dg Blomsten er halv som en Lillie og halv som en Rose; og naar Rosens Blade visne hen, fremspirer af deres Støv en himmelsk Kjerminde. Dg Lilien hæver sin Sølvkrone gjennem Skjebnens Storme og Lidelsesernes Skjertsild; men naar Døden farer over Livet, og naar Stjerner udslukkes, og naar Verden forgaar, da udvikler den sig som en Evighedsblomst, og i dens Bøger gjemmes et nyt Liv — en nye Stjerne — en nye Verden." —

"Det var da Fanden til Blomst" svarede Marskolfus. "Jeg har seet Flora Danica, og jeg har dog ogsaa været i den botaniske Hauge; men aldrig i mine

Dage har jeg hørt tale om den Blomst. — For Guds Skyld Astolphus! lad Ingen høre sligt Nonsens. Enhver vil troe, at det spøger i Din øverste Etage og Du erponerer Dig for at blive excluderet af Foreningen. Kan Du da ikke indsee, at den gamle Lurendrejer har frebet det Sammensurium i et Ansald af ondskabsfuld Raadhed, for endnu efter sin Død at forstyrre Hovedet paa lettroende Folk?

"Paa ingen Maade!" udbød Astolphus med frydefuld Visshed. "At der virkelig eksisterer en saadan Blomst, det har jeg vidst alt i min Bugge."

Hilledød! har Du vidst det saalænge? Vil nogen da bare see mig til det Menneske? Han gier femten Rigsdaler ud for at faae at vide, hvad han har vidst siden han laae i sin Bugge!! Hvad vidste Du da dengang Du laae i Din Bugge, Narrisaa?

"Det var engang i Aftendæmringen; jeg laae og blundede. Da traadte en Engel hen til min Bugge, og berørte mine Djenlaage med en Palmegreen. Da aabnedes Himlen for mit Blik; jeg saae et Glimt af Aandernes Salighed, og Serapher sang: Og Blomsten er halv som en Lillie og halv som en Rose; og naar Rosens Blade visne hen, fremspirer af deres Stov en himmelsk Kjerminde. Og Lillien hæver sin Solverkroge gennem Skjebnens Storme og Lidelsesnes Skjertsild; men naar Døden farer over Livet, og naar Stjerner udslukkes og naar Verden forgaar;

de udvikler b'n sig som en Evighedsblomst og i dens
Bøger gjemmes et nyt Liv og en nye Stjerne og en
nye Verden."

"Det er da frit oversat saaledes at forstaae" svarede Markolfus: "Engelen var formodentlig Din
Barnepige; Palmegrenen uden al Tvivl et Riis hun
truede Dig med, og Glimtet af Aandernes Salighed
var vel i det højeste Skinnets af Lysekronen i det næste
Værelse."

"Profaiske Menneske!" raabte Astolphus, "som
antager Engle for Barnepiger og Palmegrene for Riis!"

"Poetiske Menneske!" parodierede Markolfus, "som
antager Barnepiger for Engle og Riis for Palmegrene."

Tredie Capitel.

(Hvorlunde de tilsidst komme til Enighed og beslutte, at
drage ud i Verden for at søge efter Underblomsten.)

"Egemeget" vedblev Astolphus, "Enhver bliver
salig ved sin Troe, og min flytter Bjerger. Endnu i
denne Stund tiltræder jeg en rastløs Vandring, og
intet Sted paa Kloben skal blive ubesøgt før jeg har
funden min Underblomst."

"Hvorledes?" spurgte Markolfus, "Hvad har
Du i Sinde?"

"At vandre fra Bye og til Bye, fra Land til Land, indtil jeg har fundet hiint Klenodie, uden hvilket min Tilværelse har intet Værd."

"Er det Dit Alvor?"

"Mit fuldkomne Alvor, min urokkelige Willie."

"Nu vel" svarede Markolfus med ædel Deeltagelse, "saa følger jeg med Dig."

"Hvorledes? min Ven! det ville Du?"

"Var jeg ellers Din Ven? — Ja, jeg vil følge Dig, thi aldrig havde Du mig mere nødig end netop nu, da jeg kan mærke, at jeg baade maae tænke og handle for Dig. Jeg vil følge Dig, endsskjønt jeg reent ud kalder denne Rejse en Narrestreg. Dog, hvem gjør ikke undertiden Narrestreger, og det er mig kjert, at kunne give Dig et Beviis paa, at det ikke blot er her i Stuen, at jeg er Din Ven. Du skal faae at see, at vi ikke have drukket Broderskab for intet."

"Nu saa kom, trofaste Ven! lad os intet Øjeblik forsømme."

"Nej holdt! det gaaer ikke saa gesvindt. Vi maae dog lave os ordentlig til, til en Rejse omkring Kloben. I Morgen tidlig, ved Solens Opgang, naar Lærken hvirvler sine melodiske Triller, da ville vi tiltræde vor Vandring, liig to nordiske Donquizzotter, der, af, evig Skam og Skade! ikke engang løbe grasates efter en Dulcinea, men bare efter en lumpen Blomst."

Fjerde Capitel.

(Hvorlunde de lave dem til Rejsen og hvad Vej de toge.)

Markolfus havde travlt hele Aftenen og en Deel af Natten med at pakke ind. Han tog sin og Astolphus's Botaniseerkasser. I den ene lagde han et Stykke Brunsvigerpølse, et Gaasebryst, et Stykke Svejgerost, en lille Krukke Smør, et Kræmmerhuus med brændte Bonner, et ligeban med hvidt Sukker, og endelig 4 Citroner. — I den anden Kasse pakkede han deres Lintøj, og den Plads som blev tilovers, blev fyldt med friske Ehigs. Alt medens han gik og pakkede ind, klagede han over at maatte forlade Kjøbenhavn paa en Tid, da han der havde opdaget den deiligste Vige i Verden. Hun boede ligeover for med en gammel blind Moder; og uagtet al anvendt Umage, havde det aldrig kunne lykkes ham, at komme i Bekjendtskab med hende. Imidlertid havde han endnu ikke opgivet Haabet, men denne forbandede Hovedfuls Rejse tilintetgjorde Alt, o. s. v.

Astolphus hørte intet deraf. Han grandfæbe i sine Pergamenter, og, da de havde nydt et Par Timers Hvile, var Solen ved sin Dgang Vidne til deres Rejses Tiltrædelse. Astolphus bar Kassen med Pinnedet, sin Lyre og sine Manuscripter. Markolfus derimod, Kassen med Victualier, en lille Pakke Biscarier, en Siegenhainer og et Lometørklæde med Ehigs, som ikke havde kunnet faae Plads hos de øvrige. —

Saalebes gik Reisen for sig. De gjennem, vandrede Norge og Sverrige, men der var det ikke at tænke, hverken paa Roser eller Lillier. Overalt paa høien Bjerg som i dyben Dal, groede Skarntyden saa frodig, at dens giftige Rødder qualte hvert ædelt Blomster. Kun paa Dovre groede en Kjerminde; men af, der dryppede Taarer fra dens Blade.

Femte Capitel.

(Hvorlunde de opleve forunderlige Ting i Rusland.)

I Rusland gik de snart hist, snart her. Engang kom de til en Hytte paa en stor sneebedækket Slette, højt oppe i Nord, mellem Samojederne. Udenfor Døren stod en fjortenaars Pige, med et huldt, sørgmodigt Ansyn, men mørk og bruun i Huden. Astolphus nærmede sig hende og spurgte ventlig: "Hvad hedder Du? vakke Pige!" — "Jeg hedder Dagmar" svarede hun. Da traadte en barst Mand, klædt i Bjørneskind, ud af Hytten og spurgte Pigen opbragt: "Hvad er det for Drauger Du taler med?" — I det samme greb han hende i det lange, mørke Haar, og trak hende ind i Hytten. Astolphus ilede efter dem for at bede for den stakkels Pige; men, i det han traadte ind af Døren, saae han, at Manden fastede hende i en stor Ild, som blussede midt i Hytten. "Umenneske!" raabte han, "hvad gjør Du?" — "Ha!" svarede Samojeden, "saadan ilder Rusmand sin Bad-

flus." — Flammerne gnistrede om de spæde Lemmer; da svævede en hvid Blomst ud af Luerne og steg op igjennem Taget. Astolphus styrtebe ud af Hytten, og see: paa Taget sad en Due som tog Blomsten i sit Næb og bar den op imod Himmelen. Da kom en Haand, der skinnede som Middagssolens Straaler, ud fra Elkerne, og heftede Blomsten, som en Stjerne, paa den azurblaae Hvelving.

Astolphus satte sig paa en Grannestub, og faldt hen i underlige Tanker. "Hvad tænker Du paa?" spurgte Markolfus, der kom gaaende noget efter. Men, i det samme Astolphus ville svare, rørte en blød Haand ham paa Skulderen; og en blid Stemme sagde: "Kom ind, Fremmede! Fader er ikke længer vred. Han vil give Eder at spise, og jeg har bredet Dugen for Eder." — Astolphus saae sig om, og Dagmar stod for hans Dine. Hun saae veemodig ud, men det forekom ham, som hun var bleven lidet lysere. Han blev forfærdet; men, mærkende, at noget Overnaturligt var med i Spillet, taug han, og fulgte, tilligemed Markolfus, ind i Hytten. Her vidnede Alt om Velstand. Paa Bordet stod Kaviar og Gladbød, Oveite og Ravrekling, Smør og Ost af Rensdyrsmælk. Samojeden var venlig og munter, og bad dem meget om at spise. Astolphus kunne ikke; hans Dine fulgte den brune Dagmar og hun blev hans Hjerte Kjer. Markolfus derimod spiste dygtig, især Rekling, saa at der kun blev et lidet Stykke tilbage. Da de vare

færdige med Maaltidet, var Dagmar Maben borte. — Lidt efter spurgte Samojeden: "Hvor gjorde Du af mit Stykke Rælling?" — Da skielvede hun og svarede angstfuld: "Ak! jeg har vist røftet det ud i Sneen, thi jeg blev det ikke vaer." — Hu! da brusede Rus-sen op og kastede Dagmar i Glammerne. Det gnistrede om de spæde Lemmer, og see: da svævede den hvide Blomst ud af Lucn og steg op igjennem Taget. Begge Bennerne ilede forfærbede ud af Hytten; men kun Astolphus saae Duen, som i sit Næb bar Blomsten op imod Himlen. Da kom Haanden, der skinne-de som Middagssolens Straaler, ud fra Skyerne, og heftede Blomsten som en Stjerne paa den azurblaae Hvelving. "Den stakkels uhykkelige Pige" klagede Markolfus, dybt rystet. "Kom" sukkede Astolphus, og hans Hjerter smeltede hen i forunderlige Ahnelser, "kom, og lad os gaae videre."

Sjette Capitel.

(Hvorkunde de ingen Nytte have af deres Rejse, og hvad som mødte dem i Italien.)

De figgede lidt ind i Asien, men der hvilede Bannundigheds Taage saa dybt ned over Alt hvad der aandede Liv, saa ingen Pissie kunne trives. — De kom til Grændserne af Tyrkiet. Der gløbedes Jorden med Christnes Blod, og Røser og Kjerminde bøde ud i det purpurrode Bad. — Fra Ragusa sejlede de til

Italien. Her var Overflodighed af skønne Roser, men ikke en eneste, der havde Liighed med den i Manuscripterne beskrevne. "Du kan troe" plejede da altid Markolfus at sige: "Din guddommelige Blomst groer i Maanen. Til Spanien nytter det ikke at gaae; kan tvertimod være farligt. Spanierne have udentvivl lige saa lidt som jeg, hørt tale om sig en Bastard af en Blomst, og er istand til at ansee os for Trolkmænd; og, skøndt Inquisitionen har faaet en vældig Løraf, ere vi dog ikke sikre paa, at den ikke endnu huserer et eller andet Sted. Maaskee vi da kunne have den Fornøjelse, af bare Blomsterliebhaberier, at komme til at kulelure i et underjordisk Fængsel, eller maaskee endogsaa at blive caresseret af en spidsfindig Madre dolorosa. Nej, jeg siger Tak for mig; til Spanien gaaer jeg ikke." Astolphus, som hemmelig i Hjertet begyndte at ængstes for, at hans elskede Blomst virkelig ikke fandtes i dette Liv, var villig til at renoncere paa alle Efterspørgseler i Spanien, og saaledes fortsatte de Vejen gjennem Italien.

Imellem Apenninerne mødte de en uhyre Skrupeludse. Begge Bennerne standsede og betragtede dette Monstrum. "Na! hvad gloer De paa?" spurgte den med eet. Da de mærkede, at det var af den Slags som kan tale, saa indløde de dem med ham i en vidtløstlig Samtale, og kom snart til Kundskab om, at han hørte hjemme i Paris, og havde egentlig foretaget sig denne Rejse, for at opkjøbe smukke Blomster.

"Jeg troer, Folk blive reent af Lave" tænkte Markolfus. "Det bliver vel endog tilsidst grand Mode, at rende Berden rundt efter Blomster. Tor jeg spørge Dem" sagde han til Skruptudsen, "i hvad Hensigt De saaledes forsyner Dem med Blomster?" —

"Jeg driver en betydelig Blomsterhandel" svarede han.

"Hillemænd! De skulle vel aldrig have en Blomst der hedder Underblomsten" raabte Markolfus.

"Det er meget muligt. Dersom De vil bæere mig med Deres Nærværelse i Paris, i Rue du belle Fleur. Mine Varer ere af første Sortiment. De skal finde reel Behandling, billig Priis."

"Hvormeget kan vel saadan en Blomst koste?" spurgte Markolfus.

"Al vi skal nok komme tilrettes derom. De skal faae lige saa billig Priis hos mig som hos Andre."

"Ja, det er godt nok" vedblev Markolfus, "men naar vi nu kom til Paris, og alligevel fandt Prisen for høj, saa havde vi jo foretaget os den Rejse til ingen Nytte. Derfor er det bedst, at De siger os det saa omtrent."

"Na — ti Lufedorer — tyve Lufedorer — tredie ve Lufedorer" — svarede Skruptudsen — "ligesom de er til."

"Jeg takker Dem" sagde Markolfus, "men efter vores Bestemmelse, gaae vi nu gjennem Schweits til Tydskland. Naar vi ere færdige der, agte vi, at

lægge Vejen over Frankrig til Engelland. De kan da let indsee, at vi vil benytte denne Lejlighed, for at see det saa navnkundige Paris; og det skal da være os en sand Fornøjelse, at profitere af Deres artige Indbydelse." — Derpaa bød de ham Farvel og fortsatte deres Vej. — "Adje! adje!" raabte Skruptus'en efter dem.

Syvende Capitel.

(Hvorlunde de ingen Nytte have af deres Rejse, og hvad som mødte dem i Tydskland)

I Schweits fandt de mangen en yndig Alperose, Kjon ved kunstløs Natur og Ustolps friske Blomsstring; men de vare alle vilde, og Ustolphus ønskede at finde sin Blomst forædlet. — Tidt svævede da, ved enhver mislykket Forskning efter Underblomsten, Dagmars dunkle, men veemodige Erindring for hans Sjæl, og en ubegribelig Pængsel gjennembævede hans Hjerte.

I Tydskland var hans Søger ligesaa forgjæves; og der indtraf noget, som gjorde en liden Standsning i Wemneres Pillegirmsfart. — De traf nemlig paa en Skabning, som havde mange, mange, mange hundrede Hoveder. Størstedelen af disse Hoveder vare ligesom andre Hoveder; men nogle havde en særdeles Dannelsse. Deres Mund var nemlig dannet som en Slags Trompet. Inden i denne befandt sig en tallos Mængde Rør, hvis Aabninger alle stødte sammen

i en stor Abning. Naar nu et saabant Trompethoved gav en Lyd fra sig, separerede Lyden sig i de utallige Rør og kom igjen concentreret ud med saadan et Rabalder, at det høstes vidt og bredt. Hørte nu paa det samme et andet Trompethoved i Nærheden dette, og fandt for godt at gjentage den samme Lyd, saa varede det ikke længe, før det høstes over hele Verden.

"Død og Plagel" sagde Markolfus, "dersom det gamle Drdsprog: "saamange Hoveder, saamange Sind" gielder om dette Corpus, saa skal der meget til, for at gjøre det tilpas. Dog, hvem det kunne lykkes, at formaae et af disse Trompethoveder, til at nævne hans Navn, han var da vis paa, at blive udødelig." —

Hos Astolphus vaagnebe Lysten til at gjøre et Forsøg, uagtet hans længselfulde Attraae efter Underblomsten. Han øvede sin menneskekjerlige Kunst, og helbrede de Snarede og Værkbrudne; han sang de Fjondeste Hymner til Dydens Priis, og drog sit Værge til Ustyldens Forsvar. Men det hjalp intet. Kun af og til nævne de en sagte Røst i et taknemmeligt Hjerte, hans Navn med usminket Æmhed; men Trompeterne vare og bleve stumme.

"Paa den Maade kan Du blive ved til evig Tid" raabte Markolfus, "og Du kommer endda ingen Begne. Nej! pas nu paa, saa skal jeg vise Dig, hvoreledes Du skal bære Dig ad." — Dermed tog han en lille Pose med Sand og et Stykke Papiir, der havde

været svøbt om det medtagne Gaasebryst, og som han egentlig havde revet ud af en af sine gamle Stiilebo-ger. Saaledes gik han rast hen og stillede sig lige for et af Trompethovederne. Med den elstværdigste Ins-pertinence af Verden, begyndte han nu at læse op af Papiret, baade Stilen og Fejlene og Rettelserne; og alt som han læste, kastede han Trompethovedet en li-den Haanfuld Sand i Djinene efter den anden. — Ho-vedet pustede, stønnede, snøftede, plirede med Djinene, og tilsidst gav det en Lyd fra sig der lød som: Bravo Markolfus. Lyden cirkulerede i de utallige Rør og kom tilsidst frem som et hundrede Gange gjens-taget: Bravo Markolfus. Strax raabte alle de an-dre Trompethoveder i Nærheden: Bravo Markolfus; og inden ti Minutter raabte hele Verden: Bravo Markolfus. — Saaledes naaede Markolfus i et Dje-blik, ved en lykkelig Dristighed, til det Maal, som Astolphus forgjæves havde stræbt at naae ved Dyd, Kundskab og Daad.

"Seer Du" sagde Markolfus, "saaledes skal de have det."

"Men jeg holder ikke af, at stroe Folt Sand i Djinene" svarede Astolphus.

"Bah! naar de ikke vil have det bedre, saa lad dem have det saa godt."

"Ja, men seent eller tidlig kommer dog Sandet ud af Djinene igjen, og saa er det samme Trompetho-

ved, der raabte Bravo Markolfus, istand til at raabe: Pereat Markolfus."

"Den Tid den Sorg" svarede Markolfus, "men lad os nu gaae videre."

Attende Capitel.

(Hvorkunde de komme til Paris og til London, og hvad Oplysning de i denne sidste Stad bekomme.)

Da de kom til Paris, lode de dem vise hen til Skruptubsen. Han viste dem alle sine Blomster, der vare benævne med forskjellige Navne efter deres Qualité. Der var Rose du mille fleur — Rose sans pareil — Rose d'amour — Rose cheri — Rose l'imperatrice — Kort sagt: lutter unique Roser, men ikke en eneste Lillie. Markolfus spurgte: om han flet ikke havde nogen Lillie, thi det var i Grunden mere denne Blomst hans Ven attraaede, end Roser. — Men han svarede: "Nej! der tillands havde de kun fem Lillier, og dem brugte de selv." — Hvorpaa Vennerne rejste til Engelland.

Da de gik i Land ved Dover, sagde Markolfus: "Jeg troer Du er tosset. Nu mærker jeg først, at vi skal til Engelland; men, det kan Du da sagtens indsee, er forgjæves. I et Land, hvor man spyer Gift paa Lilliens Blade og med morderisk Haand knækker dens ranke Stengel, der vreb jo Enhver, at

Kronen er besublet." — "Velan!" svarede Ustolphus, "finder jeg den ikke her, saa gaar jeg til Amerika."

De strosfede hid og did i det larmfulde London. En Dag kom de til en eensom Ustkrog. Der sad en gammel Kvinde foran en stor Ild. Af og til tog hun noget af en Kiste og kastede det i en Kjedel som stod paa Ilden. Saavidt man kunne seje, var Kisten fuld af allehaande underlige Ting. Der laae Engle-gevandter og Slangehamme; Dødningshoveder og Djævehorn; grønne Strandse og Pillieconvaller, Crusffixer og Timeglas. Naar det saa sydede i Kjedelen, saa tog hun Laaget af og rettede an, og det saae ud som Budding og som Beefsteeg. Paa Beefstegen stroede hun Peber og Salt, men Buddingen pyntede hun med livlige Blomster.

En Tidlang stode begge Vennerne og saae dette an, og hvidskede til hverandre: at det vist maatte være en Her. Markolfus brændte af Begjerlighed efter at tale med hende; men da han altid havde haft en Slags Frygt for flige, med Ander fortroelige Qvinde, saa teede han sig yderst galant imod hende, for ikke at komme i Ulejlighed.

"Tor jeg spørge Deres Naade" begyndte han, "hvor de faaar de smukke Blomster fra, hvormed De pynter Deres Budding?"

Hun svarede:

"De groe i Dydens stille Blomsterbeed
Og Ustophs Engel smiler til dem ned."

Markolfus blev lidt forbløffet da han horte, at hun talte paa Vers; imidlertid tog han Mod til sig igjen, og spurgte hende: om hun ingen Roser havde at overlade dem.

Hun svarede atter:

"Nu ikke meer, min Ungersvend!

Thi Roser falme hastig hen!

Dog, lad dem længenok forsvinde,

Naar Hjertet gemmer en Kjerminde."

Astolphus stubse, og en lønlig Bæven bemægtigede sig hans Hjerte. Men Markolfus, som ærgrede sig over hendes poetiske Snaksomhed, spurgte, for at drille hende: "Kanskøe Deres Naade er bedre forsynet med Lillier?"

Hun svarede ligesom før:

"Til Lindring, tidt for uskyldte Smerte,
En Engel planted' Lillien i mit Hjerte."

"Min Underblomst!" raabte Astolphus og sank i Knæ. "For Himlens Skyld" hvidskede Markolfus til ham: "sig det ikke saa højt. Det er wahrhaftig en Her, tag Dig i Agt for hende." — Men Seemærkede sig Astolphus og sagde:

"Den Blomst Du søger, groede paa Din Vej;
Du iled' den forbi, og saae den ej."

"Dagmar?" sukkede Astolphus. — "Nej" svarede hun:

"Ikke Dagmar, men Lilliehvide Rosaminde!
Vend om igjen, og Du den end kan finde."

"At hvad det var et dejligt Navn!" raabte Markolfus. "Kanskøe Deres Naabe er saa artig og siger os lidt Besked om hvad Vej vi skulle tage, for at finde denne interessante Blomst; thi hidindtil have vi rigtignok løbet med Liimstangen. Men Deres Naabe behøver ikke at tale paa Vers; jeg er bange, at det gjør Dem al formegen Ulejlighed."

"Aldeles ikke" svarede hun, "jeg taler ligesaa let i Vers som i Prosa; men, om det saa behager Dem, saa vil jeg fatte mig ganske kort. Begiv Dig hjem igjen, Astolphus! i Studiistræde, der vil paa Tonernes Vinger Din Lykke svæve Dig imøde."

"O Himmel!" raabte Markolfus, "Vil man bare engang see: i Studiistræde?! Men, saa er det vel bedst, at vi tager Skibsejlighed, for at det kan gaae lidt g. svindt; thi, sandt at sige: saa er vort Forraad af Victualier næsten opbrugt, og jeg længes ubestridelig efter at komme hjem."

"Det behøves ikke" svarede Teen, "jeg skal nok sørge for Ederes Befordring." Derpaa vinkede hun, og en stor, selsom, broget Engl, kom flyvende og lagde sig ved Astolphus's Fodder. "Bestiig den vingede Ganger" sagde Teen, "og iil til Dit Hjem." —

Ustolphus satte sig paa Tuglens Bøg, og den hævede sig med ham højt op under Ekyerne. — "Ustolphus" raabte Markolfus, "Ustolphus!! Er det Takken for mit trofaste Venfkab? Sy! hvor lumpent, at lade mig alene tilbage i et fremmed Land; jeg, som saa trolig har fulgt Dig paa Din Vandring." — "Giv Dig tilfreds" sagde Feen, "det er ogsaa sørget for Dig." Hun vinkede atter, og en uhyre stor Søsterkage kom hoppende, og lagde sig for Markolfus's Fødder. — "Tag Plads" vedblev Feen, "og den vil bære Dig til Dit Hjem." — "Paa Søsterkagen?" spurgte Markolfus forbauset. "Det kan vist aldrig være Deres Maades Alvor?! Endnu har vel neppe noget Menneſte vovet, at rejſe fra Engelland til Danmark paa ſaa ſtrobeligt et Fartøj ſom en Søſterkage er?! Jeg ſætter, der kom en Regn og gjenneblødte Ragen, ſaa laae jeg ulrkkelige Menneſke der, midt i Nordhavets Bolger."

"Aa Slabber!" ſvarede Feen, "ſkynd Dig, der ſom Du vil indhente Uſtolphus." — Og dermed gav hun ham et lille Puf for Brøſtet ſaa han tabte Balancen, faldt bag over, og kom til at ſidde meget mageligt paa Søſterkagen. Denne, ſom var færdig til Afreiſe paa første Vink, ſoer aſted ſom en Piiil. "Aa . . . raabte Markolfus forſtrækket. Aa . . .

Niende Capitel.

(Hvorlunde de komme tilbage til Kjøbenhavn, og Markolfus gjør Aftenfæsteb.

I et Dieblig havde han indhentet Astolphus, og Begge fløj ind af deres aabne Kammervindue i Stue-
biistræde. "Det var Ganden til Gort vi toge" sagde
Markolfus og forlod sit bløde Sæde. Ogsaa Astol-
phus steg ned af den vingede Ganger. "Hav Tak,
Du Tankens Fugl!" sagde han, "svæv tilbage til min
Belgjørerinde, og bring hende mit Hjertes Hylbring!"
— "Jeg beder ogsaa, at formelde min Compliment
til Hendes Naade" raabte Markolfus, "og takke tusin-
de Gange for al hendes Ulejlighed!" — Den brogede
Fugl svævede ud af det aabne Vindue, og Søsterka-
gen lavede sig til at gjøre det samme. "Nej holdt!"
raabte Markolfus, og smaa Vinduet i, "er Du kommet
her, skal Du sku ogsaa blive her" — og dermed
skyndte han sig at rydde op i Bærelset, løb gesvindt
hen og bad nogle gode Venner til sig paa et Stykke
Søsterkage, og et Glas Punsch. Disse vare strax vil-
lige dertil, kom med største Fornøjelse, spiste, drak,
sang Trylerviser og prisste deres Verts Rundgivenhed.
— Astolphus tog ingen synderlig Deel i denne Lystig-
hed. Da Enhver var gaaet til sit, satte han sig hen og
skrev nogle Fragmenter i sin Dagbog. Markolfus
derimod, skyndte sig at komme tilfængs, og det vare-
de ikke længe, før han var i fuld Arbejde med at sove
ud efter Reisens Besværlighed.

Tiende Capitel.

(Hvorlunde Astolphus fornemmer noget livsaligt.)

Snart hersefede Nattens Stilhed i de søde Gader.
Maanen skinne blankt hen over Tagene i Studiistræ-
de og Vægteren raabte Lo. — Da bævede søde Har-
petoner gjennem den tause Nat og en Stemme, som
kom den fra Himmelen, trangte til Astolphus's Hjer-
te. Den sang:

Rose! som i Livets Flammealder
Blomstrer Pien som Venus Cypria.
Snart Din Yndes friske Blade falder,
Visnet og afblomstret staaer Du da.
O! men trøst Dig kun, hvis en Kjærminde
Spirer frem af det Forsvundnes Stov;
Naar i fjerne Dage Du kan vinde
Mindets Krands af salmet Rosenlov.

Dene Villie! skjult blandt Blomsters Brimmel,
Søntlig kun for Gud, Du stille groer.
Eviigt spirende i Lysets Himmel,
Tuttræt i en Skjertsild her paa Jord.
Men naar Døden farer over Livet,
Stjerner slukkes — Verdener forgaaer —
Bliv'er forklaret Liv Dig atter givet.
Stjerner — Verdener af Dig fremstaaer.

Smaaer Alfer dansede om Astolphus og bekrandsede
ham med sødt duftende Blomster. Venlige Sylphider
bare ham spøgende hen i et Øen; hans Hjerte jubede
af ukjendt Fryd og hans Sjel daandede i himmelske
Ahnelser.

Ellevte Capitel.

(Hvorlunde Vennerne geraade i en lille Strid.)

Klokken var sex og Solen skinnede lige ind i Stuen. Aftolphus traadte hen til Sengen, hvor Markolfus laae, vaagnede ham, og spurgte: om de ikke nu skulde drikke Caffé? — Markolfus var villig dertil, stod op og malte Venner. Snart togte Kjedelen over den med Spiritus fyldte Lampe; og det varede ikke længe, før den brune Nectar dampede Vennerne imøde fra de store kjøbenhavnske Contoirkopper. — Styrket og qvæget ved den lissige Drik, raabte Markolfus, i det han stoppede sin Pibe: "Gudskeelov at vi ere hjemme igjen." — "Det kan vi takke vor ærværdige Veninde for", svarede Aftolphus, "at det gik saa gesvindt."

"Veninde — gentog Markolfus — vor Veninde — mig synes, det er upassende, at bruge sliq. fortroelig Benaevnelse om et Fruentimmer, der formodentlig lever af, at lade Quakingbudding og Beesteg for Folk."

"Efter mine Begreber," svarede Aftolphus, "kan intet Arbejde volde Skam, saa længe ikke Dyden forbømmer det. Og desuden: mig synes, Du gjorde selv meget af hende? Du kaldte hende jo endogsaa Deres Naade."

"Ha ha ha! Ja, det var mens hun horte paa det. Det kommer mig desuden ikke saa noje an derpaa."

"Det er Verdens Coutume, det veed jeg nok; men det er ikke min. Jeg kalder Den min Veninde, som beviser, at hun er det, om hun saa ti Gange lever af at lave Beesteg for Folk."

"Ja, men Du skulle dog ikke lade Frøkenerne høre det, med mindre Du vil tabe deres Gunst for evig"

"Na jeg gier Frøkenerne en god Dag. Jeg er ingen Lieutenant eller Kammerjunker, jeg er en Læge og en Digter. Og i Lægens Hjerte, og i Digterens Sjæl æres Mennesket, trods Skjebnens Ugunst, trods Lykkens Dmskiftelser."

"Hei vil Du gaae!" raabte Markolfus, "det var mange Riim paa Ige. Hvad Pokker har Du nodig, at tage saaledes paa Vej, fordi jeg siger min Mening. Du er jo Din egen Herre, og kan gjøre hvad Du vil, uden at Nogen kan sige saa meget som Kis til en Kat dertil. For mig maa Du gjerne vælge hende til Inclinationsvalz i Cotillon; jeg skal ikke have et Ord derimod. Gluck dazü — ha ha ha!" — og dermed tog han sin Hue, og skyndte sig hen til Courtin for at læse Aviserne ud, hvori han var bleven forstyrret dengang han erfoer, at Astolphus havde gjort Kjobmandsskab paa Auctionen efter Archivarius Lindhorst.

Tolste Capitel.

(Hvorlunde Astolphus begynder at komme paa rette Vej.)

Senad Formiddagen tog Astolphus reent Lintøj paa, streg det løflede Haar fra Panden, tog sin Hat og gik over i det Huus, hvorfra han havde hørt den underfulde Sang gienlyde. En usynlig Haand vistede ham op i den øverste Etage. Han bankede paa; man raakte: "Kom ind!" og han traadte ind i et tarveligt, men reent og pænt Værelse, hvor en gammel, blind Kone sad i Sophaen.

Astolphus habede Dimsbød og Nænkler. Han sagde derfor strax reentud: at han denne Nat havde hørt en Sang, ledsaget af Harpespil, der for ham havde havt saa megen Interesse, saa at han højligens ønskede, at høre den endnu engang; og han var derfor saa frie, at udbede sig denne Fornøjelse, dersom man ville være saa god, at opfylde hans Ønske.

Alt som han talte, steg hans Forundring til den højeste Grad; thi det forekom ham, som den blinde Dame var ingen anden, end hans engelske Veninde. Men deri var ikke ringeste Sandsynlighed, thi hun kunne jo see; og dog var Liigheden mellem deres Træk næsten uadskillelig. — Damen svarede venlig: at det havde vel været hendes Datter, som han havde hørt synge; men hun frygtede for, at lillehvilde Rosamunde var alt for bløt til at turde synge for en

fremmed Herre. — Da Astolphus hørte dette Navn, hørte hver Nerve i hans hele Væsen, af Haab og Længsel, og, om man end havde vinket ham med Guld og Edelstene, saa havde han ikke forladt det Sted, hvor det ahnede ham, at Underblomsten groede.

Den Maade, hvorpaa han talte, indtog Moderen til hans Fordeel. Hun bad ham sidde, og fortalte ham: at naar hendes, for evig tillukkede Dine, smerte om Natten, og hindrede hende fra at nyde Sovnens Beberqvægelse, fandt hun kunns Lindring i Rosamindes Sang og Harpespil; og den kjerlige Datter henvaagede gjerne Natten, for at mildne hendes Moders Lidelser. Dette havde netop været Tilfældet i Nat, og foranlediget den Musik, som han havde hørt. — Han underrettede hende om: at han var Læge, og at det maaſkee kunne lykkes ham, at helbrede hende. Hun smilede, takkede, og kaldte paa Rosaminde. Da Pigen traadte ind af Døren, havde Astolphus nær givet et Skrig fra sig, thi det var for ham, som om Dagmar stod for hans Dine; kunns var hun højere, rankere, smukkere og lys som en Engel. — "Denne Herre" sagde Moderen, "ønsker meget, at høre den Arie, som Du sang i Nat."

Rosaminde rødmede. "Er det min Moders Villie?" spurgte hun med Umhed.

"Han er Læge," sagde Moderen, "og vil forsøge paa, at skaffe mig mit Syn igjen."

Rosaminde ilede til Harpen, spillede og sang, og Astolphus erkjendte, med tilbedende Grefrygt, Dydens og Ustyldighedens Almagt. — Ligestemte Sjæle gjenkjende hverandre snart. Astolphus kom og gik — kom og gik — og hvergang saae man ham hellere. Han andendte sin hele Kunst paa Moderens Dine, og hun forsikkrede ham, at han havde lindret hendes Smerte. — Da hvilede Rosamindes Blikke paa ham med Tillid og med Æmhed, og hun kaldte ham: Ven.

Trettende Capitel.

(Hvorlunde Astolphus gaar paa Frierfødder.)

Engang fortalte hun ham i et fortroligt Øjeblik, medens Moderen var fraværende: at hun havde gjenkjendt ham ved første Øiekast. Astolphus studsede og spurgte med om Stemme: "Hvorfra?" "Medens jeg endnu var lille" sagde hun, "og laae ved min Moders Bryst, da drømte jeg engang, at jeg svævede fra Stjerne til Stjerne gjennem Evigheder, og De var stedsse ved min Side. Ved hver nye Stjerne bleve vi adskilte, men vi bleve altid atter samlede paa nye igjen." — Da ville Astolphus slynge sin Arm om hendes Liv, og sige hende, at han ville blive ved hendes Side gjennem Evigheder; men i det samme hørtes et Bulder ude paa Trappen og et klagende Skrig. De løde ud, og fandt en fattig Kone, som var falden om

med en Byrde Brænde paa Ryggen. Astolphus hjalp hende op, forbandt hendes Saar, og rakte hende en velgjørende Gave. Smidlertid var Rosamindes Moder kommen ind igjen, og det lykkelige Dieblif var unyttet forsvunden.

Og saaledes gik det altid. Rosaminde plejede aldrig at gaae ud, undtagen i Kirken, forbi hendes Moder ikke kunne gaae med. Men Astolphus tog tidt en Vogn, og kjørte med Moder og Datter ud i de skjønne Egne omkring Kjøbenhavn, for at skabe dem og sig selv den uskyldigste og behageligste af alle Fornøjelser. Der, i den smilende Natur, begejstrede ved Skuet af Skaberens Mesterværker, hentyllende i salig Forglemmelse af Verden og dens Sagter, aabnedes ofte de unge, elskovsfulde Hjerter; og tidt, medens Moderen paa det bløde Grønsvær nød et qvægsomt Blund, satte Astolphus Foden frem, for at betræde den Vej, der kunne føre til den bonhorte Kjærligheds rosenkrandske Tempel. Men stedsse var det, som om en ond Aand tog ham i Armen, og trak ham tilbage fra det uskylds Paradiis som Englene aabnede for hans hentyllte Dje. Snart kom der et Par løbske Heste med en Vogn, hvorpaa der sad et Fruentimmer, som stod Fare for at knuses. Han kastede sig i Vejen for de rasende Dyr, og standsede deres frygtelige Fart. Snart faldt et Barn i Vandet, og de Elskende hørte dets klynkende Strig. Astolphus rev sig løs fra sin Kjærligheds Haab, sprang i Bølgerne, og

reddede den hjælpeløse Lille. Snart steg Røg og Røer fra en nærliggende Landsby. Astolphus ilede bort fra sit jordiske Held, og hjalp at slukke de ødelæggende Flammer. Og, hvergang han havde opfyldt Menne- skelighedens fjerneste Pligter, fandt han Moderen vaagen, og Urefrøgt og Uerbødighed bandt Unglin- gens Tunge.

Fjortende Capitel.

(Hvorlunde de Elskende seistes af Djevelen, men Herren skaaer de Fromme bi.)

Engang, da de vare kjorte ud, kom de til en stor Pjens Eng, hvor Piger og Karle vare samlede til land- lige Dandse. Moderen satte sig paa en Græsboent, og Astolphus stængede sin Arm om Rosaminde, og traadte med hende i de Dandsendes Cirkel. Hvor blussede ikke den jomfruelige Varm, da den nærmede sig til Elskerens troefaste Hjerte. Og Astolphus, hvor hørlig bankede ikke den stormende Puls, hvor brusede ikke det varme Blod, da den unge Mand, sund og kraftfuld ved Afholddenhed og Dyd, satte den indta- gende, duunbløde Byrde hvile med hellig Fortroelighed i hans bærende Arme. Da hvidskede han sagte: "Ro- saminde! jeg elsker Dig!" og Pigen hævede de him- melblaae Øine, og Alt hvad han kunne ønske stod fre- vet i det sielfulde Blik. Men, i det samme horte han en sorgfuld Røst som sagde: "Gode Herre! den

blinde Dame, som sidder henne under Træet, siger, at de er Løge, og at De gjerne hjælper Enhver som lider. Min Mand er falben ned af Høstængen og har brudt sig Been. Forgjæves har jeg bedet de unge Karle om at kjøre efter en Doktor, men Glæden binde dem til flygtige Nydelse og de slye enhver Pligt som fordrer et Offer." — Da slap Astolphus sorgfuld sin elskede Pige, og i det han fulgte med den bedrøvede Kone, syntes hans Blik at sige: "Er Kjerlighed da Dyden imod at jeg stedse skal savne dens Len?"

Da han kom tilbage, vare Moder og Datter forsvundne. Med ængstelig Utaalmodighed søgte han efter sin Lykke, da i det samme en gylden Karm kom kjørende, og tre yndige Terner steg ud af den. Men, som den blege Maane maae vige for den straalende Sol, saa svandt deres Skjønhed ved Siden af den dejlige Fyrstindes, da hun traadte ud og satte sig paa Græsbænken under Træet. Hvergang hendes Fod rørte ved Jorden, spirede der en purpurrod Rose frem; hvergang hun talte et Glædeskæbets Ord, faldt der ægte Perler og Diamanter fra hendes Læber. Men Astolphus søgte efter Rosamunde.

Da traadte den første Terne hen til ham, og sagde: "Se dog paa min Fyrstinde! Saa Du vel noget Skjønnere og meer Fortryllende her paa Torden?" — "Ja, jeg saa Usskyldigheden!" svarede Astolphus, og søgte efter Rosamunde.

Da traadte den anden Terne hen til ham, og sagde: "Gaae hen og tal med min Fyrstinde! Naar Du horer hendes Stemmes Lyd, bemægtiger Glæden sig Dit Hjerte." — "Mit Hjerte horer Dyden til, og kun den Faaber min Glæde" svarede Astolphus, og søgte efter Rosaminde.

Da traadte den tredie Terne hen til ham, og sagde: "Min Fyrstinde vil dansse med Dig. Kast Dig i hendes Arme, og lev for dette Liv!" — "Jeg lever for Evigheden" svarede Astolphus, og søgte efter Rosaminde.

Da traadte Fyrstinden selv hen til ham, og stynge sine Arme om hans Liv; men, i det samme blev han Rosaminde vaer, som lebede sin blinde Moder inde i Skoven, og han rev sig løs, for at følge den Røst, der kaldte i hans inderste Hjerte. — Da forsvandt Fyrstinden og hendes Terner og hendes Karm; og Roserne i hendes Tjød bleve til hvislende Slinger; og Perlerne og Diamanterne til rygende Blodpletter. — Men Astolphus fulgte sin Elskede og hendes Moder til deres stille Hjem.

Da de havde taget Plads ved det hyggelige Theebord, aabnedes Astolphus's Faaber; og han sagde Moderen, at han elskede hendes Datter. — I det samme bankede det paa Døren, og en ung Prinds, med Stjerne paa Brystet og skinnende Ridderbaand, traad-

te ind. Aldrig havde Naturen frembragt noget Skønnere. Det blonde Haar flød i skionne Lokker omkring den lyse Pande, og Himlen syntes at smile fra de store blaae Øjne. Han sagde til Moderen, at han ejede et Fyrstendom, og at han bød hendes Datter Krone og Scepter. Uset af Alle havde han været Vidne til den landlige Fæst, og Rosaminde var blevet hans Tankers Dronning.

"Rosaminde" sagde Moderen, "hist kydes Dig en Hytte, og her et Slot — sig selv, hvad Du vælger."

"Jeg vælger min Elskedes Hytte" raabte Rosaminde, og kastede sig i Astolphus's Arme.

Da forsvandt Prindsen; men en Saligheds Glorie omgav Moderens Ansigt, og hun nærmede sig de Elskende: "I bleve Dyden troe" sagde hun, "og hushellig Lyksalighed vorde Ederes skionne Løn. I Atlantis ejer jeg et Riddergods; det være Rosaminde's Arv og Underblomsten hendes Medgift."

Og Moderen svævede til Himmelen; og Rosaminde sank, prydet med en Lilliekrands, til sin Elfers Hjerte.

"Nu vil jeg ogsaa have mig en Kone" raabte Markolfus, "for nu har jeg faaet Præstekald."

"I Atlantis?" spurgte Astolphus.

"Nej paa Umager" svarede Markolfus.

Et ædelt Træk af Fanden.

E t E v e n t y r.

Efter et gammelt jydsk Folkesagn.

THE FIRST OF JANUARY

THE SECOND OF JANUARY

THE THIRD OF JANUARY

Den nedgaaende Sol forgyldte med fine ildfarvede Straaler Donaus mildt brusende Bølger. Myggene sværmede i den lumre Luft, og Nattergalene sloge Triller i de omliggende Lunde. Uden Frygt for Middagssolens fortærende Brand, hævede de søde Blomster deres spraglede Kroner iveiret, og fra de kjelne Hjerters udstrømmede balsamiske Dufte. Et helligt og høitideligt Stille, saa qvægende for Sjelen efter Dagens larmende Sysler, udbredte sig alt meer og meer over Engene, og den blide Maane, som ikke længer forbunklede af Dagens sejrende Dronning, besteg blødt og beskeben, og derfor des yndigere, sin natlige Throne; og lod sine lysende Smil glide ind mellem Skovenes bælmørke Skygger. Alt indbød til Fred og til Fryd, thi selv i sin Hvile, var Naturen saa guddommelig deilig.

Dog al! ikke sjelden drager den uskjonsomme Pillegrim, kold og ligegyldig, forbi sin Hjemstavns Paradiser, og hans Hu staaer til fremmede Lande, hvor han lider Skibbrud mod stenede Klipper; hvor

Han farer vild mellem sandede Drøener. — Saaledes gaaer det ofte Mennesket. Den frie, den smilende Natur, burde være det Hjem, der fængslede hans Sjæl til Skaberen og aabnede Hjertet for Ustyldens saligste Glæder; men, det ved uægte Glimmer og sandelig Pragt forvænte Dje, er blindt for Skuet af Guds kjerligste Mesterværker; og det er kun den ufordærvede Hyrde, hvis Bryst, liig det rene Speil, opfanger de tryllende Billeder, hvis blide Gjenstråler rigger Sjelen i hellig Røe, og lærer Hjertet at tilbede den evige Algodhed.

Paa en Træestub i Skovens Dykke sad Leonce. For ham oplyste Maanen forgjæves Naturens udbredte herlige Skatte; han saa det ikke. For ham slog Mattergalen omsonst sine yndige Triller; han hørte dem ikke. For ham duftede Blomsterne og vifte de Zephyren til ingen Nytte; han fornå det ikke, thi Sorgen havde bemestret sig hans Hjerte.

Allerede i Buggen berøvet sine ædle, men fattige Forældre, og savnende Slægt og Venner, havde han henlevet sin Barndom glædeløs og uden Veiledning. Snart havde Een, snart en Anden ydet ham sparsom Hjælp; men nu var hans saa Velgjørere efterhaanden bortdøde; og saaledes havde han naaet den vorner Alder, hvori Hjertet begynder at udvikles, Forstanden at anstille Sammenligninger, og Sjelen at tænke over sin Bestemmelse. Han havde i Dag fyldt sit atende Aar, og mørk laae Fremtiden for hans taare-

fyldte Dje. En medfødt Udel tillod ham ikke i guldbæremmet Livree at tjene Orkesløsheden som Dagbraver. Han ville saa gjerne erhverve — han ville saa gjerne være et nyttigt Lem af det menneffelige Samfund; men enhver Vej dertil var ham spærret, thi han havde ingen Protektor, ingen Patronesse. — ”Hvad skal der blive af mig!” udraabte han, og Laarer trillede ned af hans Kinder. ”Omsonst har jeg bragt min Bøn for de Riges Dren; den naaede ikke til deres Hjertes. Omsonst har jeg nærmet mig Landets Store; de saae hen paa det Sted hvor jeg stod, uden at blive mig vaer. Nu er mit Mod forsvunden; jeg har intet Haab mere, og jeg erkjender Døden som min eneste Tilflugt.”

Da standsede med eet Espens Blade i deres evige Zittren. Snogene kom hvislende frem og lagde sig saa venlige ved Leonces Fodder; og Midnattens hvisnende Sangerster, de dagstye Ugler, kom klapprende med deres brede Vinger, og satte sig fortroelige paa de nærmeste Buste. I det samme blev Leonce en Mand vaer, som kom iilsomt gaaende henimod ham, fra det inderste af Skoven. Hans Dragt var høirod — og desuden havde han en Hestefod.

Angest og Forfærdelse barmægtigede sig Leonce. Han ville flye, men Skrækken lammede ham, og fængslede ham til det Sted, hvor han stod. ”Jeg beder tusinde Gange om Forladelse” sagde Fanden (thi ham var det naturligtvis). ”Det er min ubesindige

Tilfærbighed, som sætter Dem i den ubehagelige Sindstemning, hvori jeg seer Dem. Jeg kommer just lige hjemme fra, og den Hast, hvormed jeg ønskede at ile Dem til Hjælp, lod mig glemme, at jeg er i Reisefklæder. Men undskyld — jeg skal være her igjen paa Øjeblikket.”

Han ilede ind i Krattet. Leonce ville nytte denne Frist for at flye Sjælens og Salighedens frygtelige Fiende; men førend han kunne sætte sit Forsæt i Værk, var Fanden allerede der igjen. Han bar nu en himmelblaae Dragt, rigt besat med Guld; og en sort Gløjels spansk Hat med mange hvide Fjer. Lyse Dine tindrede aabent og venligt; og blonde Lokker flagrede om hans Pande. ”Jeg seer” sagde han halvt leende, ”det gamle Ordsprog: Klæder flaber Folk — er ikke ganske uden Grund; thi De betragter mig nu virkelig med langt mindre ængstelige Øjeblik end før, og jeg er dog en Djevel, hvad enten jeg gaaer klædt i rødt eller blaat.”

Leonce vidste ikke hvad han skulle svare til denne aabenhjertige Tilfærbighed. ”De forundres” vedblev Fanden, ”over min ligefremme Maade at omtale mig selv paa; men nu ville det jo dog være forgæves, at følge for Dem, hvem jeg er. Den Tilfærbighed, hvormed jeg fremstillede mig for Dem, lod mig forfemme al Forsigtighed, og der er ingen Tvivl om, at De jo kender mig. Jeg vil desaaarsag ogsaa sætte al Evang tilside, og strax sige Dem: at jeg har hørt

Deres Klage og er kommen for at tilbyde Dem min Hjælp."

"Nej, jeg takker!" raabte Leonce hurtig, og søgte at drage sig tilbage.

Fanden smilede. "Jeg kan forklare mig Deres Betænkkeligheder" sagde han. "De kjender mig kun fra den værste Side, og troer mig vel neppe istand til en uegennyttig Handling. Men jeg haaber, at Fremtiden skal overbevise Dem om det Modsatte. — De maa vide: For et Par Aar siden lykkedes det en mægtig Fæe at fange mig. Ved Hjælp af den Magt, hun havde faaet over mig, tvang hun mig til, at paatage mig Stikkelse som en halvvoksen Dreng, og til at gaae nogen Tid i Skole hos den berømte Lancaster. Vel kunne min oprindelige Natur ikke forandres; men jeg høstede dog endeel Nytte af den Underviisning som jeg der nød, i Forening med andre hønettede Folks Børn; og siden den Tid, sporer jeg ofte Lyst hos mig til en eller anden god Gjærning. — Som jeg nu kom gaaende, hørte jeg Deres Klage. Jeg satte mig saa ganske i Deres Sted, og forestillede mig tydeligt, hvor tungt det maae være, at være ene i Verden, uden Ven og Beskytter, uden Formue eller Leilighed til at erhverve samme. De har henvendt Dem om Hjælp til mangen en Stormand, som, hvis jeg gjorde ham hans Ret, inden ti Minutter skulle staae og vende Stegespibbet i mit Kjøkken. Dog, der er en højere Magt, og saalænge han tillader Ukrubtet at trives,

tør jeg endnu ikke vove paa, at luge det op. Men i mit Hjerte har jeg besluttet, at træde i disse haardhjerte Uslingers Sted, og uden egennyttige Bihensigter, gjøre for Dem, min stakkels forladte Ungling! Alt hvad der staaer i min Magt, og uden Pral tør jeg nok sige: det er ikke ubetydeligt. — Smidstid, om Dem saa behager! er det vel bedst, nu at begive sig paa Hjemvejen. Det er allerede sildigt, og vi have et godt Stykke til Wien. Jeg veed ikke, hvorledes Deres Vert er; men Min er forbandet expedit med at lukke Gadedøren.”

Leonce vidste ikke selv, hvorledes han var tilmødt. Den Maade, hvorpaa han var bleven tiltalt, var intet mindre end affrækkende; og han vovede derfor ikke, at modsætte sig, da Fanden godmodig tog ham under Armen og slingrede ved hans Side til Wien. Da de kom i Nærheden af Kärntnerthor, standsede han ved et Huus, og sagde: ”Her boer jeg.”

”Her?” udbrod Leonce fuld af Forundring.

”Ja her! netop her!” svarede Fanden leende. ”Jeg gjetter Deres Tanker. De troer, jeg har et andet Hjem; og det nægter jeg slet ikke. Men De maa vide: i enhver Bye har jeg Logis. Det er en Nødvendighed for mig, da jeg snart er hist, snart her; og det paa ingen Maade er oeconomisk, at tage ind paa offentlige Auberger. — Men, lad os nu ikke staae længere og snakke her paa Gaden; thi kommer Patronillen forbi, saa reskulerer vi, at han arresterer

os. Gjer mig den Fornøjelse og spiis Frokost hos mig i Morgen Formiddag Klokken ti, saa vil vi tale nærmere om det Berøiste. Godnat."

"Godnat" svarede Leonce ganske forbløffet, og ilede hjem paa sit Tagkammer. Her tilbragte han Natten sovnløs, foruroliget af qvælende Tanker. Hvad der var mødt ham, var saa besynderligt, saa mageløst, at han næsten fristedes til, at ansee det som en Drøm; men hans rolige Estertanke, hans fuldkomne Overbeviisning forsikkrede ham om det Forfaldnes Virkelighed. Dybt rørt følte han sig ved den Tanke: at den som tilbød ham Hjælp, den Eneeste som paa den hele vide Jordklode tilbød ham Hjælp, det var Tanden. Men Forstanden tilraabte ham højt: "Tro ham ikke! Husk paa, at han er Lognens Fader, og at der ikke er et sandt Ord paa hans Tunge. Vend Dine Dine bort fra hans Udsyn naar han smiler; luk Dine Øren for hans Tale naar han leser. Vogt Dig for ham, og stoel ikke paa hans Lovter; thi hvor kan Godt komme fra ham som er den Døde."

Imidlertid, alt som han tænkte frem og tilbage over denne Sag, blev han meer og meer fortrolig med den Tanke, at staae paa en venstabelig Fod med Tanden, og Forestillingen derom tabte efterhaanden en Deel af sin Skrækkelighed. Efter en sovnløs tilbragt Nat, og efter at have erindret sig selv om sin fuldkomne Hjælpeløshed, besluttede han, at see Tiden an, og ikke at forkaste Tandens Forslag, før han i

det mindste havde hørt dem. Ifølge Indbydelsen, gik han til den bestemte Tid hen i det betegnede Huus ved Rådtnertor. Ganden var nylig opstaaet. Han havde forsovet sig, og var endnu ikke paaflædt. Ikke desto mindre modtog han Leonce med den venstabeligste Forkommenhed, og førte ham hen til Frokostbordet. Der stod en stegt Kalkun, Kal i Gelee, en Gdammer Ost, Smør og Brød og Champagner. Leonce betragtede det med betænkelige Blikke. "Nu, er De bange igjen?" sagde Ganden. "De troer maaskee, at disse Retter ere tilberedte hjemme i mit eget Kjøkken, og frygter desaaarsag, for at nyde deraf. Men De kan være ganske rolig. Naar jeg er paa Reiser, tager jeg altid min Mad fra et Spisequarteer. Lad derfor, som De var hjemme, og krænk mig ikke længer med en ufortjent Mistillid. Imidlertid klæder jeg mig paa, og siden gaae vi en Tour med hverandre."

Leonce tog nu for sig af Retterne, og den brusende Champagner opflammede hans Mod. Han fandt, at Ganden var en ganske tjenstvillig Mand, naar man stod paa en god Fod med ham, og at det jo var tidsnok at trække sig tilbage fra ham, naar han strakte Klæerne frem. — Imidlertid var han bleven paaflædt efter nyeste Mode. Smaa Solvsporere, en fin mørkeblaa Frakke med sort Flojels Krave, Snorliv, Gorge, og en splinterny Hat. Han bød Leonce sin Arm, og nu gik de med hinanden gjennem Wien og dens Forstæder. Liden svandt hen som et behageligt Mi-

nut, thi Fanden vidste at gjøre Samtalen baade lærerig og underholdende. Saaledes kom de forbi Wiens store Arresthuus. "Her" sagde han, "bag disse skumle Mure, hvor Dagens Lys kun sparsomt trænger igjennem Guller, forsynede med dobbelte Jernstænger, leve Mennesker, som have stjaalet i Dalerviis. De ere farlige for almeen Sikkerheden; derfor gemmer man dem i underjordiske Fængsler, hvor Luder og giftige Tiirbeen krybe paa det fugtige Gulv. Dem kalder jeg i Spøg mine Studiosusser, thi de studere først Kunsten. — Gik ovre i hiint Hotel derimod, boe Folk, som have stjaalet i tusinddalerviis. De ere ikke saa farlige som hine, derfor have de kun Stuearrest. See, det er mine Candidater." Og saaledes vidste han Besked om Alt, og forstod at ledsage sin Tale med oplysende Forklaringer og treffende Anmærkninger.

Da de vare komne gjennem Leopoldsstadt, førte Fanden Leonce ind i den Skov, hvor de Alstener i Forvejen havde gjort hinandens Bekjendtskab. "Nu" sagde han, "til det, som ligger os Begge paa Hjertet: Deres Fremtid. Jeg har besluttet, at bidrage Alt hvad jeg formaar til Deres Lykke; men det er nødvendigt, at gaae frem med Forsigtighed, for at jeg ikke skal hjælpe Dem af Dynen og i Halmen. Den letteste Maade, at bringe Dem til Ære og Værdighed paa, ville være, at gjøre Dem en Present af et Par Tonder Guld. Men, jeg bør ikke dolge for Dem,

at naar jeg fournerede Dem med Penge af mit Skatkammer, da ville man affordre mig et Beviis for Imodtagelsen af Ihændehaveren. Hvad der er en Følge af en saadan Forfkrivning, er Dem sagtens ikke ubekjendt; og det ville være lumpent af mig, om jeg bag Venstabs Maske søgte at indvikle Dem i Foruredeligheder. Derimod assistere Dem med nogle tusind Daler, som jeg tager af min Chatollkasse, der aldeles er bestemt til privat Brug, det kan og skal jeg gøre med Fornøjelse. Men det var jo kun en palliativ Hjælp. Derimod har jeg tænkt paa, at skaffe Dem et rigt Partie. De bliver ikke den eneste Mand, der lader sig føde af sin Kone, og De behøver slet ikke at rødme derved, naar De gjengjelder hende med Omhed og Kjærlighed, og bruger den Formue, De ved hende kommer i Besiddelse af, til ædel Virksomhed. Men, selv herved maae jeg gaae vaersom til Værks. Som Monarch i et stort Rige, har jeg Pligter mod dette at opfylde, som jeg ikke maae tabe af Ojesyn, og der gives Omstændigheder, hvori jeg selv af mine Undergivne, kan drages til Ansvar. I et saadant Tilfælde, er det altid godt, at have en reen Gud at staae paa, og det kommer derfor an paa Dem selv, om jeg skal kunne være Dem til nogen Nytte."

"Jeg forstaaer Dem ikke." svarede Leonce med spændt Forventning.

"Seer De" vedblev Fanden, "da det ikke er min Hensigt, at lade Dem betale Deres timelige Lykke

med Tabet af Deres evige, saa maae jeg være betænkt paa, paa anden Maade at erstatte, hvad jeg, bevæget dertil af den særdeles Attachment, som jeg føler for Dem, lader gaae tabt i Dem. Men dertil udfordres nogle Forberedelser, hvorved De ganske maae overgive Dem til min Vejledning. Dog, De kan gjøre det uden Frygt, og jeg giver Dem mit Versord paa, at det aldrig skal fortryde Dem."

Han førte derpaa Leonce til et Huus, som var beliggende i det Inderste af Skoven. Alt var net, propre og beqvemt indrettet. Foruden et Sovestue og en Dagligstue, fandtes der et lille, men udvalgt Bibliothek, hvori var Bøger i det tydske, franske, engelske og italienske Sprog, som afhandlede de fleste Videnskaber i Poesie, Geometrie, Mathematik, Botanik, o. s. v. — Dagligværelset indeholdt, foruden de nødvendige Meubler, et godt Drejerlad, Tegneredskaber og forskellige musikalske Instrumenter med tilhørende trykte Anviisninger, om hvorledes de bør tracteres, naar man vil opnaae den behørig Færdighed derpaa.

"Dette Huus" sagde Fanden, "har jeg ladet indrette for Dem. Troer De, at De kan frasige Dem Omgang med Menneskene, og tilbringe to Aar her i Eensomheden? Jeg har draget Omsorg for, at forsyns dette Opholdssted med Alt hvad der kan tjene til, at forkorte Dem Tiden paa en interessant Maade, og hvorved De tillige kan erhverve Dem nyttige Kund-

flaber og behagelige Talenter. — Deres Fornødenheder skal blive tilfredsstillende, uden at det forårsager Dem mindste Uleilighed. Efter Afbenyttelsen, behøver De kun, at lægge Deres Klæder fra Dem; og De skal den næste Dag finde dem rent og vedligeholdte. Paa de sædvanlige Tider vil De finde Bordet dækket, ikke med kostbare Pækkerier, hvilket muligen kunne vække den Mistro hos Dem: at jeg, ved at kildre Deres Gane og beruse Deres Blod, havde skjulte og onde Hensigter; men med god og nærende Føde. Afslig nu selv Dommen. Vælg imellem dette libet Landsted og Deres Hjem."

Valget var snart gjort. Leonces Hjem var et eensomt Tagkammer, hvor Mangel tittede frem fra alle Kroge. Dette Huus derimod, var for ham et lille Pallads, hvori han kunne usforstyrret overgive sig til sit Hjertes Passion: Dyrelsen af de elskværdigste Kundskaber, der paa eengang kunne opklare hans Forstand og forædle hans Aand. Han erklærede sig øjeblikkelig, med megen Erkjendtlighed, villig dertil, men yttrede tillige, hvor ondt det gjorde ham, at være til saa megen Uleilighed, o. s. v. — "Tal aldrig om det" svarede Ganden, "jeg gjør det med Fornøjelse. Kun har jeg et Par smaae Betingelser, som De maae love mig at indgaae."

"Der have vi Kløerne" tænkte Leonce. "Og det er?" spurgte han.

"At De" svarede Fanden, "i de to Aar, som De her opholder Dem, aldrig vadsjer Deres Ansigt, aldrig reder Deres Haar, aldrig klipper Deres Negle, og aldrig rager Deres Skjæg."

Uagtet Leonce havde ventet noget langt værre, saa forstrækkedes han dog ved Tanken om, at han, ved denne Fremgangsmaade, ville forvandle sig selv til et Monstrum. "Naar De vil love mig, at Ingen faaer mig at see?" spurgte han tvivlsom.

"Ingen uden jeg" svarede Fanden. "Ufsynlige Hænder bevogte dette Sted, og jeg indestaaer Dem for, at ingen Dodelig skal nærme sig til Dem."

Nu var der intet mere i Vejen, og Leonce tog sin nye Boepæl i Besiddelse. Med Graadighed kastede han sig nu over sine litteraire Skatte; men, vel vidende, at Orden er Sjelen i Alt, inddeelte han Dagen i forskjellige Tidsrum, og ethvert havde sin særskildte Bestemmelse. Nogle Timer bleve anvendte til Musikkens Dyrkelse, andre til Læsning og Eprogenes Studium, og atter andre til Tegning o. s. v. — Ofte tænkte han da ved sig selv: "Hvor er det muligt, at Mennesker, hvis Forretninger levne dem Tid nok der, til, og hvis Stilling i Livet tillader det, foretrække Orkesløshed og fusentastisk Elendrian, for den saa meget lønnende Anvendelse af Tiden, hvori man søger at forfuldkomme sig selv i et eller andet elskværdigt Talent.

Naar Fandens øvrige Forretninger tillod det, kom han og tilbragte Aftenen hos Leonce. Foruden Nyheder, som han vidste at fortælle, fra Grønland og Paris, fra Kjøbenhavn og Bab el Mandeb, fra Kamschatka og Wien, bragte han altid Børsenhalle, Altonaer Merkur og den Hamborger Correspondent med sig, for at Leonce, ved Gjennemlæsning af flige Dagblade, kunne vedligeholde en Slags Kundskab om Tingenes politiske Stilling i Verden, og ikke blive fremmed for hvad man kalder offentlig Interesse. Naar de saa havde læst Aviser, fladret, spist, o. s. v., forbreve de det øvrige af Aftenen med at spille Fransfus. Gjerne ville Fanden have givet Leonce ordentlig systematisk Underviisning i alle mulige Slags Spil; men Naturen havde nægtet denne Spilleorganet, og efter en frugtesløs anvendt Taalmodighed, maatte de nøjes med at indstudere Fransfusen. Saadan en Aften var da en Fest for den eensomme Leonce, og først ved Midnat forlod den tjenstvillige Djævel sin udvalgte Protegé.

Liden har Vinger. De to Aar svandt hen for Leonce med Lynildsfart. I dette Tidsrum, uforstyrret i Ensomheden, og besjelet af Attraae efter at danne sig; havde han erhvervet sig flere Kundskaber og Taalenter, end mange Aars Udenlandsreise forskaffer de højeste Standspersoner; og om end disse to Aar havde været Fandens eneste Belgjerning imod ham, ville de allerede have givet ham en Ret, til at vente hans

bestandige Erkjendtlighed. — Det eneste som generede ham, var hans Legemes, alt meer og meer til det dyriste, overgaaende Forandring. Hans Haar var bleven til en Uglerede; hans Ansigtssfarve mere sort end hvid, og ligesom belagt med Skjel; hans Skjeg lignede en Kratskov, og hans Negle formodede han, havde den Bestemmelse, at kradsse Fandens Oldemoder op.

En Dag kom Fanden og besøgte ham. "Veed De, hvad vi skriver i Dag?" spurgte han. Leonce, som ikke befattede sig med nogen Tidsregning, svarede Nej. — "Nu vel!" vedblev Fanden. "Jeg vil sige Dem det. Min Termin er udløben; det er i Dag to Aar siden, jeg bragte Dem herhid, og nu være det mig tilladt, at meddele Dem Deres nye Instruxer."

"Altsaa er nu min stille Lykke forbi?!" sukkede Leonce.

"Jeg haaber" svarede Fanden, "at berede Dem en endnu skjønnere i Kjerligheds Arme. Her overgiver jeg Dem en Pose med omtrent en Skjeppe Guldpenger i. Denne tager De med Dem, og i Aften Klokken syv, begiver De Dem hen i Wiens brillanteste Klub, ligesom De der staaer og gaaer."

"Tilgiv, at jeg gjør Dem opmærksom paa en Ting" tog Leonce Ordet. "Saaledes, som jeg seer ud, vil jeg vel neppe undgaar, at blive kastet hovedfuld ud af enhver Klub i Verden."

”Vil De bare aldrig bryde Dem om nogen Ting” svarede Fanden, ”og kun gjøre, som jeg siger. De maa vide, jeg har megen Indflydelse i Klubben, og, til evig Tid, skal Alt, hvad der bærer dette Navn, staae under min Beskyttelse. Jeg er ikke utaknemmelig, og, med meget saa Undtagelser, er der ingen Stiftelse, der forsyner mit Rige med flere Colonister, end disse. Der, hvor Lejlighed gives til Spil, Nattervaagen og Nydelsen af berusende Drikke, svækkes Legemet og sloves Sjelen. Følgerne deraf, er Ulyst til Arbejde, Misfornøjelse med de huustige Forhold, indbyrdes Uenighed, Brøde af Manden og stundom ogsaa af Konen, Skilsmisser mellem Egtefolk, flette Exempeler for Børnene, Armod, Forbrydelser, og ikke sjelden Selvmord!!! — — Desuden behøver De blot, at fremvise Deres Guld, og, om De saa var en veritabel Ekvotrold, vil De alligevel blive modtagen med aabne Arme.”

Han udbredte sig nu videløftig over enhver Forholdsregel, saavel som hvad Folgen ville blive deraf, og Leonce vovede ikke, at modsigte ham.

Klokken syv tog Leonce den omtalte Pose med Guld, og forsojede sig hen i Klubben. Man gloede paa ham, som en Koe paa en nymalet Port, indtil Naslen af Guldmynterne virkede, liig en electriske Funke, paa alle Gemytterne. Man trængte sig om ham, man kvalte ham næsten med Omfavnelser, og, den Ene søgte at overskrige den Anden med Tilbud af

en lille L'hombre. Endelig blev Spillebordet arrangeret. Leonce, som aldrig havde spillet andet end Cortepeer og Fransfus, satte Bêter paa Bêter, og tabte, i en Haandevending, sit hele Ramon. Makkerne strog Guldkunsterne til sig, og tracterede med Punsch og Biskop. Man udnævnedes ham til overordentlig Vresmedlem, og han slap ikke bort, for han havde givet sit Vresbord paa, at komme igjen næste Aften.

Lidt efter at han var kommen hjem i Skovhuset, kom Fanden til ham. Leonce var lidt heed om Drengene, fordi han havde spillet de mange Penge bort; men Fanden loe deraf. "Det kan De rage Dem ganske let" sagde han. "Hine Penge ere allerede paa Vejen igjen til min Lomme."

"Paa hvad Maade?" spurgte Leonce.

"Det skal jeg sige Dem" svarede han. "Deres Makker have hidtil, hver for sig, været tilfredse med een Maitresse; men den Coup, de have gjort i Aften, vil bevæge dem til, at anskaffe een til, og flige Donnaer hve paa Vejen til mit Hjem. Kan De nu begribe, at, inden kort Tid, blive Pengene bragt mig igjen paa tredje og fjerde Haand."

"Guldkommen vel" svarede Leonce leende. "Jeg kanthved! Deres Pengevæsen er indrettet paa en fortreffelig Fod, og De fortjente, at være Finantsminister; thi De forstaaer tilgavns, at realisere det gamle

Ordsprog: Det kommer igjen, sagde Skræberen, da han gav sin Soe Slæff."

"Her har De nok en een Pose med Guld" sagde Fanden. "Imorgen ved samme Tid, gaaer De, efter Lovte, hen i Klubben igjen, hvor De vil finde en Mand, der er umaadelig forlegen, for at komme til at spille med Dem. Opfyld hans Wnske; Resten skal jeg nok sørge for." — Og derpaa meddeelte han Leonce de nødvendige Instruxer.

I Nærheden af Burgtheatret boede en Ridder, som var forfærdelig riig. Foruden sine øvrige Herligheder, ejede han tre Skatte, der paa det heftigste attraaedes af alle de unge Herrer i Wien. Det var tre Døttre, hvis Ekjenhed var saa stor, at man aldrig nævnte dem anderledes, end de deilige Froskener. De to Yngste, vare et Par guddommelige Piger, der aldrig besilte det Mindste fra Morgen og til Aften. Om Formiddagen gik de i Boutiquerne og spadserede paa Gaden. Om Eftermiddagen gjorde de Visitter eller toge imod Visitter, og om Aftenen kunne man være sikker paa, at see dem i Operaen, paa Concert eller paa Bal. — Den Ældste derimod, var et stille, qvindeligt Væsen, som beskjæftede Huset's Anliggender, kogte og vaskede, streg og spede og plejede Faderen i hans Alderdom. — Denne Ridder var det netop, som Fanden meente, var forlegen for at spille med Leonce. Aldrig saasnart havde han hørt om det Phænomen, der havde vilst sig i Klubben, nemlig en Elags Bavis

an, glim som Arvesynben, dum som et Fæ, men riig — riig som Mogul, før han skyndte sig derhen af alle Kræfter. For at komme betids nok, gik han i Klubben Kl. 5, men hele Selskabet havde allerede været samlet der fra Kl. 3, og hvis Fanden ikke havde havt Fingrene med i Spillet, ville han være kommet meget for sildig.

Klokken syv kom Leonce. Ved Indgangen modtog Baldirektøren ham, og ledsagede ham, da han blev Guldpøsen vaer, med mange Complimenter ind i Salen, hvor alle Medlemmerne ventede ham, og drak hans Skaal. Kort sagt: han modtog uventelig mange Beviser paa:

at naar man kun har Penge,
behøves ei Forstand.

Ridderen ilede til, og udbad sig den Tre, at spille en L'hombre med Leonce. "Gjerne!" svarede Denne. Man valgte sig tredje og fjerde Mand, og Spillet tog sin Begyndelse. Men i Aften havde Bladet vendt sig. Fanden blandede Kortene usynlig, og Lykken sad Leonce i Hænderne. Han spillede Lourné og Casque, Solo og Bole, og Alting lykkedes. Kort sagt: det varede ikke længe, før alle hans Makkere vare caput.

"Herre!" raabte Ridderen. "Hvad spiller De? Piquet? — Rambus? — Fransfus? — Besal!"

"Maar det endelig skal fra være," svarede Leonce, "saa lad os blive ved Fransfusen."

"Alle de Tilstedeværende samlede sig omkring dem i spændt Forventning. Hundrede Konger og hundrede Damer, tohundrede Bønder og Quarter og Tusser, Alt faldt i Leonces Lod. Ridderens Fortvivlelse steg med hvert Spil, og da Midnatstimen slog, havde han kortspillet Gaard og Gods, Penge og Boerhave. Hans Kaserie kjendte ingen Grændser. Bleg, som et Liig, slog han sig for Panden, og forbandede Kortene, som Ophav til hans Ulykke.

"Herr Ridder!" begyndte Leonce. "Det er langt fra, at jeg attraaer Deres Ulykke. De har tre Døttre. Giv mig een af dem til Kone, saa frasalder jeg det halve af min Fordring."

Disse Ord lattede en Steen fra Ridderens Hjerter. Han indbød Leonce til den næste Dag, og gik hjem fra Klubben med et sorgfuldt Hjerte.

Da han om Morgenen sad ved Theebordet med sine tre Gratier, fortalte han dem sin fortvivlede Forsætning, og at een af dem maatte blive et Dffer. De to yngste Brok n r besvimede; men Mathilde, saa heed den Eldeste, trostede sin Fader, og tilbød sig, at ville arbejde Dag og Nat for ham. "Stakkels Dødsel!" svarede Faderen, "qvindelig Glid tilvejebringer neppe det tørre Brod, og jeg er vandt til Skildpadde og Champagner."

Lidt efter lod Leonce sig melbe. Ridderen mødte ham og forestillede ham sine Døttre. De to Ungste besvimede igjen, men Mathilde kastede et Blik paa sin Faders sorgmodige Ansigt, og hendes Beslutning var fattet. "Min Herre!" sagde hun, og rakte Leonce den hvide Haand; "jeg elsker Dem ikke, thi jeg kjender Dem ikke endnu. Maaskee Tiden lader mig opdage hos Dem, Hjertets og Sjælens Egenheder, der fuldkommen erstatte Mangelen, af hvad der ellers blander Djet; og, hvis De lover, at blive min ædle Fader en god Son, da lover jeg, at blive Deres lydsige Huustroe."

Hvor bankede ikke Leonces Hjerter af Elskov og Genrykkelse. Han ønskede, at slutte den Yndige i sine Arme, men Frygten for, at kradsse hende med sine lange Negle, afholdt ham derfra. Han drak et Glas Viin, og ilede hjem i sit Skovhuus. Fanden var der allerede. "Nu hurtig!" raabte han Leonce imøde. "Her er Vindsorsæbe og Eau de Cologne. Vask Dem nu, saa det har Etik, og lad mig barbære Dem. Siden skal jeg klippe Deres Haar og sauge Deres Negle af."

Efter et Par Timers Forløb, saae Leonce ud som et ganske andet Menneske. Sundhedens Roser blomstrede paa hans Kinder og Ufskyld og Munterhed thronede paa hans Pande. Det brune Haar, rensat fra Støv og Ureenlighed, snoede sig i kunstlede Krøller om hans Hoved. Han iførte sig en ligesaa fin og smagfuld, som moderne Klædebragt, hvilken Fanden havde ladet besørge til ham, og kunne ikke tilbageholde et Velbehags Smil, da han saae sit Billede i Spejlet. "Modtag nu" sagde Fanden, "hiin Equipage med Heste, Rudst og Tjenere, der holder ude paa Vesen ved Skoven, som et lidet Beviis paa mit Vensteb; og til derpaa hen, at besøge Deres Brud."

Ligesom Leonce traadte ud af Skovhuset, forsvandt dette i et Nu, saa end ikke mindste

Spor blev deraf tilbage. Han steg derpaa ind i den nydelig guult laqverede Offenbacher med fire sorte Heste for, Kudst og Tjenere i fyrsteligt Livrée, og kjørte saaledes hen til sin tilkommende Svigersfader. Da han tilkjendegav sig for Mathilde, foregivende, at hiin Forklædning, havde været foranstaltet, for at prøve hendes Hjerte, sank hun, rødmenende og elskovsfuld, i hans Arme, og nød den skjonnesten Løn for Opfyldelsen af sine barmhjertige Pligter. Samme Dag fuldtvrededes Brylluppet med al optænkelig Pragt, og Leonce erholdt med sin Brud et skjønt Riddergods i Medgiwt. Men begge de yngste Frøkener, bleve saaledes ude af sig selv af Harm og Misundelse, da de saae, hvor smuk den Mand var, som deres Søster havde faaet, og, som de havde afflaaet, paa Grund af hans Stygghed, saa de begge to løbe ud i Haven og druknede dem i en stor Park.

Dagen efter at Leonce havde taget sit Gods i Besiddelse, kom Fanden ridende i civil Dragt, og lod en Tjener gaae ind og melde en Fremmed. Saasnart Leonce fik Dje paa sin Belgjører, itede han ham imøde med aabne Arme og ville byde ham velkommen. Men Fanden, som forudsaa, at Continuationen af deres Omgang i Tidens Længde kunne have farlige Følger for Leonce, var ædel nok, til at renoncere derpaa. Smilende rystede han paa Hovedet, som for at tilkjendegive, at han ikke havde Tid, og spurgte blot: "Naa, hvorledes gik det med de tre Frøkener?"

"O!" raabte Leonce, med Erkjendtlighedens hele Udtryk i sit Ansigt: "det gik dejligt. Jeg fik den Gne."

"Ja, men jeg fik de To" svarede Fanden veltilfreds, og reed videre fort.

Familiebilledet.

Sideslykke til Familieportraitet af Npel.

”Min Formæling, blev fuldbyrdet paa min Faders Borg” saaledes fortæller den ædle, kloge Frue Agnes von Felsenburg, der havde til Skik, at opskrive alt hvad Mærkeligt der mødte hende; og, som ved sine efterladte Documenter, har udbredet mangt et Lys over forhen dunkle Familiesagn i de forskjellige tydske Riddersfamers Analogie. — ”Min Formæling blev fuldbyrdet paa min Faders Borg, og der høstideligholdt med Ridderspil og festlige Forlystelser. Kommen til Maalet for alle mit Hjertes inderligste Ønsker, tidselig og evig forbunden med min trofaste Kuno, bekrandsede Glæden mig, i disse frydefulde Dage, med sine yndigste Roser. Men midt i Rusen af den højeste Salighed, følte jeg dog ofte og smerteligt Tornene at stikke. Jeg skulde stilles fra mine fromme Forældre, fra mine kjære Godskende, og nu herefter, uden moderlig Veiledning, vandre ad hidtil ukjendte Veje. Da ilede jeg hastig til Kunos omme og oprigtige Hjerte, og i hans Arme behøvede jeg ikke længere nogen Trostegrund, for at føle mig beroliget. Jeg drog jo

ikke bort med en fremmed og uelstet Ribber, der mod min Villie reev mig ud af min hjemlige Kreds; men med min Barndoms hulde Legedroder, min Ungdoms elskte Fæstemand. — Runos Fader havde været min Faders fortroeligste Ven. Paa sin Dødsfæng overgav han sin eneste Søn til min Fader, som strax tog ham til sin Borg, opdrog ham, og gjorde ham raaben- og turneerdygtig. Han var kun to Aar ældre end jeg og vore Hjerter vare fælte for hinanden. Vor Kjerlighed var spiret frem i vore barnlige Lege, og vorende med os, var den rodfæstet i vore Sjæle. Hvor kunne jeg da bedroves ved, at drage bort med Ham, som nu var mit Alt? Hvor kunne jeg klage, ved at betræde den Vej, som er Qvindens heilige Bestemmelse?

Disse Grunde trøstede og opmuntrede mig ogsaa indtil Skilsmisssens Time slog. Runo ærede min Smerte. Han drog jo ogsaa bort fra en Fader og en Moder, der allerede elskede ham som Søn førend han var det, og nu dobbelt. — Gjesterne havde forladt os, og det Djæblig nærmede sig, da jeg skulle sige Hjemmet Farvel. Da strømmede mine Taarer og Beemød blegnede min Kind. "Drag hen, mit Barn!" sagde min ærværdige Fader, "og retfærdiggjør den Tillid, hvormed en ædel Mand lagde sit Livs Lykke i Din Haand. Hvor gjerne blev ikke Runo her hos os, men hans Borg og hans Undergivne behøve hans Nærværelse og —" "Og jeg følger min elskede Huuskond" sagde jeg, i det jeg trykkede Afskedsskysset paa min

Moder's Læber, og knælende modtog min Faders Velsignelse. Da løstede Kuno mig ømt og deeltagende op paa den kosteligt smykkede Ganger, og, efterat han havde bestøget sin syrige Brune, drog vi, ledsagede af mine Piger og nogle Ribbersvende, til min Kjerlighed's Paradiis.

O! hvor mange Aar, hvor utællelig mange Timer har jeg ikke levet paa denne Borg, hvoraf hver Geneste har udbredt en Himmel af Salighed over min Tilværelse; hvor mange tusinde Glæder har jeg ikke nydt her, hvoraf hver Geneste har ladet mig velsigne den Stund, da jeg blev Kunos Huustroe.

Min Gemals ømme Omfarg og inderlige Kjerlighed, Eyslerne i min nye Virkefreds, og vor Borgs skjonne Veligheden, opmuntrede og adspredede mig snart. Midt paa en Klippe ligger Borgen Felsenburg. Over os den høje Granitmasse, hvis Top omhylles af graalige Taagesløer. Under os Dalen, fuld af frugtbare, blomstrende Enge, Tumlepladsen for Lam og Gjeeder. Rundt om os, i nogen Afstand, dunkle Fyrrefløve og lyssegrenne Bøge, i hvis løvrige Kroner Nattergale og Irrer syngte Elfskovsange for den lokkende Mage. Saa skönt er det Eden, min Kuno delede med mig.

Iblandt alle de Ribdere, der gæstede vor Borg, var Balduin von Hohenwart min Gemal den Kjereste. Com Smaadrenge havde de, med Bue og Pile, forene de fludt Kragerne ned, der byggede i Taarnets

Skydekuller. Som Unglinge fulgt med hverandre i
 Sejder og farefulde Tog, og som Mænd svoret hinan-
 den Trofæd i Liv og Død. — I mine Dine var Kuno
 den smukkeste Mand i Verden; men, naar jeg upar-
 tist, ublændet af min Eskov, skulle affige Dommen,
 da maatte jeg give den almindelige Stemme Ret, der
 tilkjendte Balduin Prisen blandt Tydslands fjonnest-
 Riddere. Hans Vægt og hans Ansigtstræk forenede i
 sig al den regelmæssige Harmonie, Ynde og Majestæt,
 der gjør Oldtidens Billedstøtter til Mesterværker, og
 dette fjenne Legeme belivedes endnu af en Sjæl, gjød
 og ædel som det sommer sig den tydske Ridder. En
 Himmel af Ufkyld og Mod lysede fra hans store blaae
 Øje, og glinsende, som Solens Straaler, rullede de
 tykke, gule Lokker, bløde og ukonslede, ned over
 Pandserkraven, naar han løstede Hjelmten af sit Hoved.

Mærkelige Begivenheder, denne Ridder Balduin
 von Hohenwart angaaende, er det egentlig, som jeg
 her vil optegne.

En Ekke af Tungfjnd svævede stedse over hans
 Nafn; og med stille Veemod betragtede han den Kjer-
 ligheds Lykke, som Kuno og jeg nød ved hinandens
 Side. Ofte bortfjernede han sig med dybe Sukke,
 naar min Gemal bar den spæde Søn hen til mit mo-
 derlige Bryst, eller overgav og spøgende trak mig
 hen paa sit Ekjød i den fortrolige Vens Nærværelse.
 Da blandede Medlidenshed med den Arme, en bitter

Draabe i vort Glædestøger, og vi bede Gud, om at
 skænke ham et Hæls som vort.

Uagtet den sømmeste Følelse for huuslig Lykkelig-
 hed, og, med et Hjerte, fuldt af brændende Længsel
 efter en elsket Gjenstand, havde han besluttet, at for-
 blive og doe ugift. En skrækkelig Forhandelse hvilede
 over hans Stamme, og den ædle Mand havde høi-
 hjertet besluttet sig til, at opgive Livets Lykke, for
 at udslukke en Slægt, der kun ventede en sorgelig Til-
 værelse. Der havde nemlig, alle Rigdommens og
 Overflodighedens Gaver uagtet, aldrig eksisteret et
 lykkeligt Ægteskab paa Borgen Hohenwart. Ridder-
 ne af denne Familie elskede, forgubede deres Fæste-
 mser; men aldrig saasnart havde Munken i Capellet
 paa Hohenwart udsagt Betsignelsen over det unge Par,
 forend Kierligheden og Enigheden var forsvunden.
 De grusomme Mænd gjorde sig da skyldige i alle de
 Feil, som myrder ægteskabelig Lykke. Brede, Mis-
 tænkelighed, Utaknemmelighed og Kulde, ja vel end-
 ogsaa Mishandlinger, var det Løb, som de ulykkelige
 Fruer af Hohenwart gik imøde; og, fjendt omme
 Forsikkringer og smigrende Lovter indgjød de Forblin-
 dede det blideste Haab i Frierdagene, saa slog det dog
 aldrig Feil, at den Enes Skiebne kom til at ligne
 den Andens. Nogle, af et frygtomt og sagtmødt
 Gemt, bare deres Kors med Taalmodighed; men
 Græmmelsen gnavebe som enOrm paa deres Hjerter,
 og de kort forhen blomstrende Støtner, sank i Gra-

nen som Dødens tilbige Bytte. — Andre, mere roseriske af Temperament, satte Trods imod Trods, og deres ægteskabelige Forhold var til Forargelse for hele Egnen. — Atter Andre foretrak det mindre Onde for det Større, og søgte Paven og Kejseren om Dispensation fra deres Eed og Ægteskabets Ophævelse, og begrove dem derpaa i fraliggende Kloostere, hvor de, stille og Gud hengivne, henlevede deres øvrige Dage. Saaledes havde det været ved i mange Aarhundreder, og det var derfor ikke at undres over, at Sagnet vandt alt meer og meer Tiltroe, som fortalte, at dette var Følgen af en usonet Brode, og, at et hæsligt Spøgelse huserede paa Borgen Hohenwart.

Balduin var den Sidste af sin Slægt; med ham ville Stammen uddøe, og det var dette, som han havde besluttet. Men Beslutningens Udførelse kostede ham hans Livs Lykke, og Følelsen heraf, forjog al ungdommelig Munterhed af hans Hjerte. Kun naar han opholdt sig hos os, eller vi gjæstede ham paa Hohenwart, nød han flygtige Glæder, som Venskabet skabte ham; men, selv Nydelsen af disse lod ham ahne, hvad han tabte, ved Savnet af Kjerlighed, og fornøede dobbelt, den mørke Tungesind, der omfryggede hans Dage.

Var Felsenburg flint, saa var Hohenwart det ikke mindre. En bred Flod skummede, med sine Solrerbolger, mod den ene Side af dens Ringmure, medens store, umaadelige Skove og frugtbare Marker

stodte til den anden Side. Prægtige Gemakker, Ridderfal og Capel, smykket med riig Praagt, Bugange og Haver, Alt fandtes der i Overflodighed, og dobbelt sørgeligt var det, at Ejeren af alle disse Lykkens Goder, manglede huusligt Held og glad Hjerter, uden hvilket alle Jordens Skatte tabe deres Værd.

I den lange Ridderfal hang Portraitterne af den Hohenwartiske Stammes Forfædre, tilligemed deres Huustroer. — Iblandt disse fandtes To, som Ingen kunne betragte, uden lønlig Gysen. Det ene var Frue Irmengard, Hohenwarternes Stammøder. Med sit Krave og brede Manchetter, stod hun der, i en truende Stilling. Harme lynede af hendes Øjne og Brede fortrak hendes Lineamenter. Uvilkaarlig krøb en kold Skræk igiennem alle Aarerne paa den, der heftede sine Øjne paa det gruelige Billede, og det varede længe, inden man kunne fatte sig igjen, efter dette skrækkelige Syn. — Det Andet, var Frue Cordula, Irmengards Sønnedatter. Dette Billede virkede mere rørende, men ikke mindre heftig, paa Tilhøret. Prydet med al Ungdommens og Ælstheds Ønde, men med Smerte og dyb Krænkelse i sine Miner, stirrede hun fra det malede Væred, med et Øjekast, der trængte til Marv og Been. Dog var det besynderligt, at dette Øjekast, der kunne smelte Hjertet i Livet paa Een, aldrig gjorde dette forunderlige Indtryk paa Mænd, men steds kun paa Fruentimmer.

Da var det, at vor Hertug formælede sin ældste Søn med Greven af Toulouses eneste Datter, og indbød alle Landets Riddere og Edle, at møde i Regensburg, for med Tournering og Carrusel at festlig- holde den fyrstelige Forening. Seg ventede dengang, at føde mit andet Barn, og Runo ville desaařsag ikke forlade mig; men, overtalt af os Begge, besluttede Ridder Balduin, at følge Indbydelsen, for, i Hof- livets lystige Afveřlinger, at søge Udspredelese for sit mørke Lune. — Den unge Prindsesse, bragte med sig, fra det yppige Frankrige, en stor Mængde Her- rer og Damer, den Ene Skjønnere end den Anden. Men Skjønnest af Alle, var Aloysia af Carency. Hens- des Skjønhed og Ynde var saa stor, at den fordeelt, vilde have gjort hundrede andre Qvinder indtagende. Desuden besad hun høist sjeldne Gaver, der endmere forhøjede hendes legemlige Fortrin. Hun var Mester- inde paa Luthen, og med uovertreffelig Kunst, for- stod hun, at virke Tapeter og Klædninger af Guld og Silke. Hun skrev zirlig Latin, og digtede selv de Sange, som hun, med solvklar Stemme, sang til Luthens kjelne Toner; og, naar hun traadte frem i sit Fædrelands yndefulde Dandse, og svævende snoede sig i lette Bendinger, troede man, at see en Engel, der var nedstegen fra Himmelen.

Da Balduin reed indenfor Ekrankerne, kastede han sit Blik op til Balconen, hvor den unge Hertugs inde sad, omgiven af sine Damer. Som Rosen,

naar den staaer i sit fulde Flor, pranger imellem Blomsterne af lavere Rang, saaledes straalende Mlossia mellem Hoffroenerne. Balduin blev hende vaer, og dette Djelelast berøvede ham hans Frihed. Dreven af en inderlig Attraae, efter at bemærkes af hende, løste han, med Lovestyrke, sine Modstandere af Sadelen, og modtog Sejersprisen, en gylden Halskjede, af Hertugindens Haand. Da rødmede Mlossias Rosenkinder endmere liflige, da tindrede de mørkebrune Dine med endmere straalende Glands, da Ridderen, idet han, knælende for Hertuginde, slog Bisfret op, kastede et Blik til hende, som om han vilde sige: "Kun for Dit Bifald, har jeg kjempet; ei for det usle Guld." — Mlossia forstod ham; fra Frankerhoffet af mere bekjendt med Galanteriet, end vi tydske Fruentimmer, benyttede hun sig af det første ubemærkede Djelelik, for at nærme sig den skjøne Mond, og, i det hun let og utvungen rakte ham et grent Blad af sin Blomsterkost, sagde hun omhedsfuld: "I har fortjent et Laurbær, Herr Ridder! og jeg kan kun byde Eder et Balsom; men, I maae tage Willien for Eyne." — Da stormede Hjertet i Balduins Bryst. Gløden af Elskov og Henrykkelse, og beruset af det søde Haab, som Bladets Farve berettigede ham til at nære, trykkede han den betydningsfulde Gave til sine Læber, og sagde: "Jeg har i Dag modtaget et Gaar, min skjøne Froken! og paa hele Jorderig findes der

Ingen uden J, som mægter at give mig lindrende Balsom derfor. Vil J vel det?!" — Om hun ville?!

Snart var deres Elskov ingen Hemmelighed længer, og, fluffede i egenlystige Forhaabninger, vare Riddere og Damer. Da havde Avind sin sorte Braad, og Bagvaskelsen hvislede om Fyrstinden, at Frøken af Clarencys Lod ville just ikke blive saameget misundelsesværdigt; thi endnu aldrig var en Hohenwart god imod sin Huustroe. Den unge Prindsesse, der havde glædet sig saa inderligt, ved at give sin kjære Aloysia til en ædel Ridder, lod Balduin kalde for sig, og krævede Dplysning af ham. Uden Støve fortalte han, om det mærkelige Sagn; men forsikkrede tillige: at han i sit Hjerte følte saa riig en Kjerlighedskilde, saa at han var vis paa, at gjøre Sagnet til Skamme. Den, uden Fordomme opdragne Hertuginde, beroligedes ved hans hellige Eder og samtykkede i Aloysias Valg; og, da den fyrstelige Formæling var fuldbragt, førte Balduin sin Fjonne Brud til Hohenwart, hvor Wielsen, efter gammel Familiestik, skulde fuldbyrdes i Capellet.

Ved et Tilbud var Runo bleven underrettet om saa lykkelig en Forandring i hans kjære Vens Skjebne, og snarest mueligt begave vi os til Hohenwart, for at føje Anstalter til Brudens Modtagelse. Efter at have pyntet Brudegemakket og smykket Altaret, ilede vi atter hjem til vor Borg, forbi hvilken Parrets Vel faldt, for, som gode Naboer, at credenze dem Vel

fomstbægeret hos os selv. — Mlossia vandt strax vore Hjerter, og, efter nogle Timers Samtale og gjensidige Hilsener, trykkede hun mig til sin Barm, og bad om mit Venstreb, i det hun rakte Runo Haanden som Balduins Ven. Saaledes stod den Skjonne imellem os, som et overjordisk Væsen, og Balduin tilbragte for det meste Tiden knælende for hende, hensejnt i Beskuelsen af al den Deilighed, der nu snart skulle komme til at tilhøre ham.

Mlossia tilbragte Natten i mit Gemak, og jeg ønskede mig til Lykke, med i hende at have funden en søsterlig Veninde. Jeg nærede det gladeste Haab, at hendes Skjebne vilde blive lykkeligere, end hendes For-gjængerinders, thi heftig og lidenskabelig, som Balduin var, kjendte hans Kjerlighed og Tilbedelse ingen Grændser. Ogsaa fortjente hun vist, saa meget som noget Freuentimmer, den blideste og lykkeligste Skjebne, thi, prydet med alle de Dyder, der gjør Qvinden elskelig, besad hun kun een eneste Fejl, og ogsaa denne bestræbte hun sig lykkelig at overvinde. Hun var nemlig undertiden lidet opfarende. Saa taalig, som et Lam, kunne hun høre Udbrudet af deres Luner som hun elskede, men, mærkede hun, at Ondskab eller Had ville lægge hende noget i Vejen, da blussede Breden op i det lille Hjerter som en Fakkell; og sjelden var hun da, i det første Djeblis, Herre over sin Udsfærd. Denne Fejl, der var en Følge af Forkjælelse i Barndommen, og derefter: den Bane at blive almin-

delig føjet og tilbedet, var vistnok stem; men, da hun siden frygtede for, at dens Exempel ville flade hendes Børn, overvandt hun den med Tiden.

Den næste Dag, Klokken elleve om Formiddagen, ankom vi til Hohenwart, hvor jeg strax, efter Pligt og Villighed, paatog mig Vertindens Bestilling. En deel af Egnens Vdle, med deres Huustroer, vare indbudne, og Klokken fem fuldbyrdedes Bielsen i det oplyste Capel. Jeg stod nærmest ved Bruden, og en stille Bøn opsteg fra mit Hjerte for den blide Engels Lykke; men, hvor forfærdedes jeg ikke, ved at see hende uafbrudt stirrende paa en Plet hiinside Brudgommen. Roserne veeg af hendes Kinder, og dødelig Blegghed traadte isteden. Neppe mægtede hun at udtale det højtidelige Ja, og sank afmægtig til Jorden, da Ceremonien var tilende.

Forst længe efter erfare vi Aarsagen til dette. Jeg ilede strax til, og løftede hende op i mine Arme, men saae med Forundring, at Balduin, langt fra at yttre Bekymring og Smue, meget mere syntes utilfreds med dette Anfald af quindelig Svaghed. Snart kom hun til sig selv igjen, men hendes Munterhed havde lidt et stort Skaar, og uafslædtlig hvilede hendes Blikke med Uroe og Angstselighed paa hendes Gemal.

Efter et festligt Maaltid, ledsagede vi de unge Egtefolk til Brudekammeret. — Den næste Dag, førend Gjæsternes Afreise, førte vi den nye Borgfrue om i hendes Ejendom. Saaledes kom vi i Ridderstaa-

len, og Balduin viste hende sine Forældres Portraiter. Efter kjerligt at have betragtet disse, besaae hun den hele ærværdige Række af Riddere og Fruer, og kom endelig til Kordulas Billede. Ofte havde jeg selv følt den Virkning, som Skuet af dette Ansyn gjorde paa Tilskueren, ofte været Vidne til det Indtryk, som det gjorde paa Andre; men aldrig havde jeg seet Nogen at komme i saa heftig en Bevægelse derved, som Aloysia. Med ufravendte Blikke betragtede hun den skønne, veemodige Kordula, og to store Taarer rullede uvilkaarlig ned over hendes Kinder. Ogsaa i Kordulas Lineamenter blev jeg et Udtryk vaer, som jeg endnu aldrig havde seet saa levende, og hendes Dines forunderlig giennemtrængende Blikke vare saa ubeskrivelig talende i det Moment, at jeg næsten ventede, hun ville aabne sine Læber.

Endelig traadte Aloysia hen for Frue Irmen-garbs Portrait, men, i det hun hævede de halvt tilslukkede Djenlaage, som søgte, at holde Taarerne tilbage, gav hun et høit Skrig fra sig, bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, og faldt, med iisnende Forsærdelse, bort fra Portraitet. Vi bragte hende ind i et andet Gemak, hvor hun, inderlig og bønfuldende, bad Balduin, om at skaffe dette fæle Billede bort; men med Koldsindighed, ja næsten med Haardhed hørte jeg ham at afflaae hendes Bøn, fordi Portraitterne, ifølge en urokkelig Familielov, skulle beholde den Plads, de engang beklæbte. Med et Blik mod Hima

melen, taug hun stille, og syntes, at hengive sig i sin Skjebne.

Paa Hjemvejen iagttog min Gemal og jeg længe en martrende Taushed mod hinanden, angaaende det Passerede, fordi vi knap vilde være bekendt for os selv, hvad vi troede; men, vante til den inderligste, gjensidige Fortrolighed, brød Kuno endelig Stiltienheden, og vi tilstode hverandre den Frygt vi nærede, at Gruen paa Hohenwart gik mangel en bitter Time imøde. Vel undredes vi heiligen over den pludselige Overgang hos Balduin, fra lidenskabelig Kjerlighed til Kulde og Mangel paa Omhed; dog trøstede vi hinanden med, at Aloysias Skjønhed og Ynde maaskee atter kunne opvarme den kjolnede Flamme. — Ak! vi fik snart det Modsatte at vide.

Men, hvad vi og Ingen fik at vide endnu, det var, at Aloysia var, hvad man kalder fremsynet; det er: at hun med klart Blik saae, hvad der er usynligt for alle Andre. Hun var født paa en Søndag, en Time efter Midnat; det var en Jernfødsdag og Fuldmaane, og maaskee meget mere, som jeg ikke kender til; kort sagt: ingen Aand, god eller ond, intet Spøgelse, sort eller hvidt, kunne skjule sig for hendes klareseende Blik. Saaledes gik det til: at da hun stod for Alteret, blev hun vaer en gammel, hæselig Matrone, som pludselig stillede sig ved den anden Side af Brudgommen, og uafbrudt pusede ham sin galdefraadende Aande lige i Ansigtet. Med endnu

mere Skræk læste hun i Balduins Sjel, hvorledes
 Spøgelseset udpustede den ene Kjerlighedsgnist efter den
 anden, og Smerte og Forsværdelse berøvede hende Be-
 sindelsen. — Den anden Dag erfoer hun, hvem Freds-
 forstyrrelsen var, da hun, ved at kaste Biet paa Ir-
 mengards Portrait, gjenkiendte den frygtelige Ori-
 ginal, og fra den Dag af, naar hun kjertegnede den
 saa ommelig elskede Gemal, og med hede Kys smelte-
 de Tisforpen om hans Hjerter, slog det aldrig fejl, at
 hun saae Irmengard staae ved hans anden Side, og
 pustede Gift og Galde i ham. Da sluktedes Kjerligheds-
 dens rene Flamme atter, og med koldt, stivnende
 Hjerter, mødte han den hultsalige Qvindes smertefulde
 Blik.

Vi erfore det, ved Tyndets Svalder i Borge-
 stuen; thi Egteskabs Uenighed bliver sjældent skjult,
 og jeg takkede Himlen, som saa naadig gav mig en
 tro og god Egteskælle i Kuno. — Jeg stienkede ham
 vor Datter Kunigunde, og venlig bad vi Herflabet
 paa Hohenwart tage Deel i vor Glæde. Da de an-
 kom til os, var jeg saa lykkelig, at kunne være oven
 Sengen; og jeg glædedes i Forjævelsen af mit ganske
 Hjerter i det Haab, at Røgtet havde løjet, thi Bal-
 duin syntes at være kjærlig og god; dog, snart mærke-
 de jeg af den stille Tunastub, som beherskede Aloysia, at
 en Sorg trøkkede hendes Hjerter. Ogsaa aabenbarede
 Balduin for Kuno, som jeg siden fik at vide: at det
 sorgelige Baersagni var gaaet i Opfyldelse. Uden selv

at kunne forklare Grunden dertil, var Aloysia ikke det for ham, som han havde haabet. Hvad hun gjorde, var ham aldrig tilpas, skjøndt han ikke kunde mis-
 kjende hendes redelige Willie; og, naar hun slyngebe sine skønne Arme om hans Hals, og trak ham ned til sine søde Læber, var det, som en glat og iiskold Slange krob imellem dem. Da rev han sig rasende løs fra hende, og forbandede, i sin Jammer og Elen-
 dighed, at have knyttet et Baand, som gjorde dem Begge ulukkkelige.

Aloysia havde virket et kosteligt Svøb af Guld og purpurrod Silke, og gav det i Skjenk til min lille Datter. Inderlig taknemmelig derved, og høil-
 gen smigret ved denne Gunst, sluttede jeg den yndige Giverstke i mine Arme, da hun veemodig stod og bøje-
 de sig over Buggen. "Snart vil ogsaa jeg give saa-
 dan et sødt lille Bæsen Livet" sagde hun, og skjulede blufærdig sit rødmende Ansigt ved mit Brøst. "Men, jeg kan ikke frydes derved; thi snart glemmer Graven dets Moder." — Jeg blev saa heftigen rørt derover, at mine Taaerer randt strømmevlis, og Aloysia maatte tilsidst trøste mig, der burde have trøstet hende. Endelig maatte jeg give hende det Lovte, at gjæste hende paa Hohenwart, saasnart min Helbred tillod det; sukkende forlod hun, og mørk og barst Bald-
 duin, det altid fredsomme og lykkelige Felsenburg.

Nogen Tid derefter var jeg ret rask og vel tilmo-
 de, og da jeg hjertelig længtes efter min gode Benina.

de, ogsaa troede, at hun behøvede Trost og Opmun-
tring, saa bad jeg min Gemal om Forlov at rejse til
hende. Min kjerlige Huusbond var strax villig at til-
staae mig mit Forlangende, og sendte en Svend til
Hohenwart, for at melde Herskabet vort Komme.
Medens vi gjorde Tilberedelser til vor Rejse, paa
hvilken mine Kammerjomfruer skulde ledsage mig for
Bornenes Skyld, bleve vi gjeftede af Asmund von
Eichen, og af den siden saa ulykkelige og saa navnkun-
dige Hugo von Rheinberg, dengang endnu en puur
Yngling. Vi forlystede dem, saa godt vi kunde, med
Sagt og deslige, og indbød dem derpaa, at følge med
os til Hohenwart, hvis Herre de ligeledes meget godt
kjendte. Da der ingen Feide var, saa toge de mod
Tilbudet, og vi begave os afsted.

Paa stadselige Gangere kom Balbain og Aloufia
os gjeftfri imøde paa Halvvejen; og de fremmede Rid-
deres beundrende Overraskelse, ved Synet af den unge
Dames Skjonhed, var saa smigrende for Gemalen,
at han, med opblussende, ligesom fornyet Kjerlighed,
sluttede hende i sine Arme den ene Gang efter den an-
den. Aloufia syntes at svæve i Himmelen; hendes
Pionne Wine straaede af Elskov og Glæde ved Modta-
gelsen af de længe savnede Kjerleg; og ved Indtræ-
delsen i Borgens Gemakker, vidnede Orden, Smag
og Keenlighed, saa meget om den gode Hustru, at
hun blev os Alle dobbelt elskelig. Ved Tasselet, som

var beredet, for at styrke de af Reisen trætte Gjæster, manglede ingen af Balduins eller mine Livretter, og med huldfuld Unde credenzede hun Bægeret for de fremmede Riddere.

Efter fuldendt Maaltid nærmede hun sig den elskede Gemal, og ommelig sluttede han hende i sine Arme; men — i det samme bliver hun Irmengard baer, som stikker sit Dødningshoved ind imellem dem, og udpuster den fordærvelige, Kjerligheden forgiftende, Aande. I dette Djeblik kan Aloysia ikke paa nye see sit Skjønne, uskyldige Haab om Balduins tilbagevendende Kjerlighed, tilintetgjort, uden retfærdig Harm. Hun kan ikke taale, i de fremmede Ridders Nærværelse, at see sig bestjæmmet ved uforkyndt Kulde og krænkelende Haardhed; og i Udbrudet af hiin opblussende Bredde, der aldrig lod hende Tid til at overveje, glemmer hun, at det er et Spøgelse, seer i hende kun sin Plaggeaand, sin ægtefædelige Lykkes Morderke, og smæk — giver hun Irmengard et Dresigen, saa det kladske de igjen.

I dette Djeblik var Fortryllesen forbi, og Irmengard blev et Minut synlig for vore Øjne. "Jeg siger saa mange Tak!" raabte hun, "jeg siger saa mange Tak!" og forsvandt. Fuld af Forundring, og meget besyrtset, spurgte vi, hvordan det gik til; men, førend Aloysia kunde besvare os, aabnedes begge Kloiderene, og den Skjønne Kordula svævede ind. Himlens Glæde og forklaret Salighed straalte fra

hendes Ansyn. Uden at flytte en Fod eller berøre Gulvet; uden at vi kunne høre ringeste Lyd af hendes Sjød, nærmede hun sig Aloysia. "Jeg hilser Dig, som vor Stammes kjereste Datter!" sagde hun, og hendes Stemme lød som Fløjtetoner, i det hun udbredte sine Hænder velsignende over Aloysias Hoved. "Du har givet Himlen til tvende fredløse Sjæle, og huuslig Held vil herefter herfke paa Borgen Hohewart. I Archivet gjemmes min og Ermengards Historie, og jeg giver Dig Lov, at bryde de keiserlige Segl. Bliv lykkelig, som Du er elskelig!" og hun svævede bort, som hun var kommen.

Som det var aftalt, ilede vi Alle ind i Ridderstuen; men, o Under! ikke allene Portraiterne af Ermengard og Kordula, men endogsaa Rammerne med, vare forsvundne, og der var ikke mindste Spor af dem tilbage.

Nu lode vi strax Castellanen kalde, og begave os samtlige ind i Archivet. En Jernliste var, med tykke Jernlænker, fastgjort i Bæggen, og forsynet med det hellige Keiserlige Segl. Vi sluttede strax, at Denne indeholdt de vigtige Hemmeligheder, og aabnede med Møje de tilrustede Laase. Paa smuldnende Pergamenter, forvaret der i mange Seculumer, fandt vi Nøglen til disse forunderlige Begivenheder; og, jeg vil ikke slutte min Historie, uden at tilføje et Udtog af hiint mærkelige Skrivt:

Efter fire Aars Egetskab, berøvedes Irmengard ved Døden sin Gemal, Guntram af Hohenwart. Ved Hjælp af sin gode Ven, Abbeden i St. Gallen, fik hun ubvirket hos Keiseren: at hun maatte bestyre Borg og Boe i hendes Søn, Rüdigers, Mindreaarighed. Dette gjorde hun ogsaa, og, da Rüdiger blev myndig og modtog sin Arv, hestede svar Gjæld paa Borgen. Men Rüdiger var ikke den, der brød sig om saadant, og, naar han kun kunde fjase med Pigerne i Borgestuen og tude i Jagthornet fra Morgen til Aften, saa lod han dem være lige. Irmengard smigrede ham, og regjerede nu som før. — Men snart blev det alt for galt. Her blev der affordret dem hundrede Lod Sølv, hist krævede man dem tohundrede Gylden, og alle Kister og Skabe vare tomme. — Da døde Guilbert von Herringhausen, og efterlod alle sine Skatte og tre prægtige Borge til sin yngste Datter, Kordula, thi den ældste, Gjertrud, var gangen i Kloster. En svar Mængde Riddere beilede til den skønne, rige Kordula; men, hun gav Rüdiger Fortrinnet for dem Alle, fordi han forstod, at belægge sine Ord. Da sagde Gjertrud en Dag igiennem Gitteret: "See Dig vel for! Mig synes, Frue Irmengard er svar hister i Udsærd og Miner." Men Kordula svarede: "Jeg skal nok vinde hende ved Gunst og ved Gaver." Og hun gav Rüdiger sin Haand. Da leste Rüdiger sine Borge og Fæste med hendes Guld, men gav hende kun Grumhed til Gjen-

Gjælb; thi Irmengard var alt for vant til at herse til, at hun kunde finde sig i, at give Regimentet til en Anden. For at undgaae dette, satte hun Dndt i Rüdiger, og krænkede den gode Frue Kordula paa alle muelige Maader. Det lykkedes hende kun altfor vel. Uenighedens Sæd spirede frem og bar giftige Frugter, og Kordula fødte sine Børn med Smerte og nærede dem med Blod og med Taares.

Saaledes gik Aar efter andet. — Men endelig forsvandt Kordulas Taaalmodighed, og hun truede Irmengard med, at fæste hende i Taarnet, hvis hun ikke lod hende i Roe. Da fløi Frue Irmengard hvinende op, og gav Frue Kordula et Drefigen i rasende Brede. Allerede havde Kordula løftet Haanden, for at hævne, paa samme Maade, den lidte Krænkelse; men Sorg og Smerte, Brede og Harm, Skam og Fortvivlelse knuste hendes Hjerte. Med stiv, opløstet Arm, sank hun tilbage, og hendes Øjne vare brustne, og hendes Ansigt var blegnet, og Døden havde befriet den Arme fra hunslig Elendighed.

Man jorde Frue Kordula, og snart var hun glemt; men Hævneren glemte hende ikke, og den evige Gjengjældelse udebliver aldrig. Frue Irmengard sank paa Sottesengen. Da randt det hende i Minde: hvorlunde hun havde forbitret Livet for Frue Kordula; hun gruede for Helvede, og skrevte sin Synd for Skovbroderen, den vise og hellige Pater Augustin; og der han havde læst iblandt Stjernerne, forkyndte han hende hendes retfærdige Straf og den Eviges Dom: "at hun, som havde forstyrret Freden for Andre paa Jorden, skulle selv ingen Fred finde i Jorden. Saa længe, indtil hun havde faaet den tiltænkte Pen, skulle hun vanke om, uden Rast eller Roe, og forstyrre Enigheden blandt sine Efterkommere. Og, heller ikke Kordula kunne hvile i Roe, førend hendes Livs sidste Attraae var bleven opfyldt, og Broden affonet paa samme Maade, som den var begangen."

Og der Frue Irmengard havde hørt dette, sukke de hun, og døde.

Fra den Stund af, lod det, som de henfarne Nander besjelede deres malede Contrefei. Irmengards Portrait vanziredes af alle de grumme Lidenstaber, som husedes i hendes Hjerter, og indjog Enhver Skræk og Rædsel; og Rordula seer til sine Døttre, om Ingen, for hendes Skyld, vil give Irmengard det Dødsfigen, hun saa villigen har fortjent.

Men han, Pater Augustin, optegenede dette, og gjemte det under Laase, som kun skulle aabnes af Gjengjelderssens Haand.

Hvorlunde disse Begivenheder endtes, til Alles Tilfredshed, har jeg ovenfor fortalt. Fra da af, var Alonfia den lykkeligste og meest tilbedede Hustru, thi saasnart Irmengard havde tabt sin rædsomme Indflydelse, luede Kjerlighedens Flamme, med forstærket Ild, igjen i Balduins Hjerter; og Omhed og Tilbedelse uden Grændser, gjengjeldte hende rigelig det første sorgelige Aar, og belønnede hendes Taalmod og raske Daad. — Af hendes tolv Sønner har to ægtet mine tvende Døttre, og, om seje Tid, fører min ældste Son hendes eneste Datter og udtrykte Villedet til Brudekammelen.

Skrevet Skjæsterasten. Aar . . .

